

PURANANURU (101 - 125)

அன்புளிப்பு

With commentary

4737

Edited with explanatory notes

MAHARAJA ADHYAPAI
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY,
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

BY

V. SWAMINATHAIYAR,

Tamil Pandit, Presidency College, Madras.

Price 8 Annas.

Madras:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
Mount Road.

1912.

6F
0-9188
E10231

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

					பக்கம்
க.	முகவுரை	1
உ.	பாடினோர் வரலாறு	9
ங.	பாடப்பட்டுவார் வரலாறு	11
ச.	புறநானூறு மூலமும் உரையும் [க0க - கஉரு]...				க
ரு.	திணைவிளக்கம்	க0
க.	தூறைவிளக்கம்	„
எ.	பிரயோகவிளக்கம்...	கஉ

கணபதி துணை.

மு க வு ரை.

புறநானூற்றென்பது, அமிழ்திற் சிறந்த தமிழ்மொழியதனை ஒன் பான் சுவைபுணர்த் தன்பால் வளர்த்தருள் நச்சும் பெருமை * முச் சங்கத்துட் கடைச்சங்கப்புலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று; எட்டுத்தொகையாவன : நற்றிணை குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு பதிற்றுப்பத்து பரிபாடல் கலித்தொகை அகநானூறு புறநானூறு என்பன. இதனை அடியில்வரும் வெண்பாவாலுணர்க.

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைவகுறுநூ
ரெத்த பதிற்றுப்பத தோக்கு பரிபாடல்
கற்றறிநதார் சொல்லுவ கலியோடகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத தொகை.”

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பலரால் செய்யப்பட்டுத் தொழில், அளவு, பாட்டு, பொருளென்பனவற்றுள் ஒவ்வொன்றால் தொகுக்கப் பட்டமைபின், இவை தொகையென்று பெயர் பெற்றனவென்பர்.

இவற்றுள்,—

க. நற்றிணை :—இது, கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய ச0க - அகவற்பாக்களையுடையது; இப்பாக்களுள், முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடியபெருந்தேவனாலும், மற்றவை நானூறுபாக்களும் கபிலர்முதல் ஆலங்குடி வங்கனா றுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டன; பொருளிற்பகுதியாகிய அகம்புறமென்னுமிரண்டனுள் அகத்திற்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள், ஒன்பதடிச்சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப்பெருமையுமுள்ளவைகள். இத்தொகைதொகுப்பித்தோன்றுபன்னாடேந்தபாண்டியன்மாறன்வழி. இதற்கு உரை கிடைத்திலது.

உ. குறுந்தொகை :—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் முதலிய ச0உ - அகவற்பாக்களையுடையது. இவற்றுள் முதற்பாடிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாலும், மற்றவை

* முச்சங்கத்தின் வரலாறுகளை இறையனாகப்பொருளுரையிலும், பின்பு பித்திரசுவையிலும் காண்க.

MAHAMANIPRAHYATA

Pr II V SWAMINATHAIAH 1908

மு க வு ரை.

சூக - பாக்கள் திப்புத்தோளார்முதல் அம்முவனாரிதுதியாகவுள்ள புலவர் இருநூற்று நால்வராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன; அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்களால் நால்பதச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உள்ளவைகள். இத்தொகைமுடிந்தான் பூரிச்சோ. இஃது அளவால் தொகுக்கப்பட்ட தென்பர். இத்தொகையின் பாக்களுள் இருபது பாக்களை 'ழிந்த மற்றைப்பாக்களுக்கும்' பேராசிரியர் பொருளெழுதினொன்றும், அவரெழுதாதொழிந்த இருபதுபாக்களுக்கும் நச்சினாக்கினியர் பொருளெழுதினொன்றும் பின்னுள்ளபாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. "பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டு நெகலியு, மாரக் குறுந்தொகையு னைஞ்ஞான்குள் - சாரத், திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மலரியும், விருத்திரச்சி னார்க்கினிய பே," "நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான், கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப், பொருடெரி குறுந்தொகையிருபது பாட்டிற், கிதுபொரு னென்றவ னெழுதா தொழிய, விதுபொரு னென்றதற் கேற்ப வுரைத்துத்"; இவை நச்சினார்க்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரம். "பேராசிரியரும் 'யானே யிண்டையோனே' என்னுங் குறுந்தொகைச்செய்யுளில் மீனெறி தூண்டி லென்பதனை ஏனை யுவமமென்றார்" என்று தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல் நூல் - ம் குத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருத்தலாலும் இத்தொகைக்குப் பேராசிரியர் பொருளெழுதினொன்பது ஊகித்தறியப்படுகின்றது. அவ்வுரை கிடைத்திலது

நட ன்ருமுநூறு - இஃது அகத்தின் பகுதியாகிய மருதமுதலிய ஐந்திணைகளையும நூறு நூறு அகவற்பாக்களால் விளக்குவது; கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள் முதலிய நூல்க - அகவற்பாக்களையுடையது; இப்பாக்களுள் கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடியபெருந்தேவனாராலும், மருதத்திணையைக்குறித்த முதல் நூறு ஓரம்போகியாராலும், நெய்தற்றிணையைக்குறித்த இரண்டா நூறு அம்முவனாராலும், குறிஞ்சித்திணையைக்குறித்த மூன்றா நூறு கபிலாலும், பாலைத்திணையைக்குறித்த நான்கா நூறு ஒதலாந்தையாராலும், முல்லைத்திணையைக்குறித்த ஐந்தா நூறு பேயனாராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனை அடியில்வரும் லெண்பாவா லுணராக.

மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் முதல்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலர் - கருதிய
பாலையோ தல்லாந்தை பன்முல்லை பேயனே
நாலையோ தைங்குறு நூறு."

இதிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமை தெரியவில்லை. இத்தொகை தொகுத்தார் புலத்துறைமுற்றிய கூட லூர்கிழார்; தொகுப்பித்தான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும் ப்பாறை. இதற்கு உரை கிடைத்திலது.

ச. பதிற்றுப்பத்து:—இது சேரர்நுலத்தாரையே பாடியது. இத்தொகையால் அக்காலத்திருந்த சேர்பலருடைய வள்ளன்மையும் வீரமும் பின்னாழுள்ள வரலாறுகள் பலவும் நன்குபுலப்படும். இஃது, ஒவ்வொருபுலவர் பப்பத்தாகச்செய்த நூறுபாட்டுக்களை யுடையது. இதனுலேயே, இத்தொகை பத்துப்பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் முதற்பத்தும் பத்தாம்பத்தும் இப்பொழுது பலவிடத்துப்பிரதிகளிலும் காணப்படாமையால் அவை இறந்தனபோலும். எஞ்சியவற்றுள்,—

இரண்டாம்பத்து, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டுக்கண்ணனார்பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞாநர் பிரமதாயம்பெற்று முப்பத்தெட்டி மாநாடு தென்னாட்டுள் வருவதனிற் பாகமும் பெற்றது.

மூன்றாம்பத்து, இமயவரம்பன்றம்பி பல்யானைச்சேல்கெழு குட்டுவேனைப் பாலைக்கோதமனார்பாடிச் சுவர்க்கம்பெற்றது.

காலாம்பத்து, களங்கார்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக்காப்பி யாற்றிக்காப்பியனார்பாடி நாற்பது நூறாயிரம்பொன் பரிசிலும் அவன் ஆள்வதிற்பாகமும் பெற்றது.

பத்தாம்பத்து, கோச்சேங்குட்டுவேனைப்பரணார்பாடி உம்பற்காட்டுவாரியையும் அவன்மகன் குட்டுவன்சேரலையும் பரிசில்பெற்றது.

ஆறாம்பத்து, ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனைக் காக்கைபாடின யார் நச்சேளையார்பாடி ஒன்பதுகாப் பொன்னும் நூறாயிரங்காண மும்பெற்று அவன்பக்கத்து இருத்தல்கொண்டது.

எழாம்பத்து, செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக் கபிலர்பாடி நூறாயிரங் காணமும் அவன் ஒரு பெரிய மலைமீதேறித் கண்டுகொத்தகாடும் பரிசில்பெற்றது.

எட்டாம்பத்து, தகடுவேறிந்தபெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அசில்கிழார்பாடி ஒன்பது நூறாயிரங்காணம் பரிசில்பெற்றது.

ஒன்பதாம்பத்து, குடங்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையை பெருங்குன்றார்கிழார்பாடி முப்பத்திராயிரங் காணமுதலையன்பெற்றது.

முகவுரை.

இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமை புலப்படவில்லை. இதனொத்ததொருமொத்தொருபடித் தொரும இன்னுரினொன்றும் தெரியவில்லை. இதற்கு அருமபதவுரை ஒன்றுண்டு.

நு. பிரிபாடல்:—ஒருவகையானின் பெயராகிய பிரிபாடல் என்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்காயிற்று. இஃது, எழுபதுபாட்டுக்களையுடையதென்றும், அவ்வெழுபதுள் அ - பாட்டு - திருமாலுக்கும் ஓக - குமரவேளுக்கும்க - கடலுக்கும் உக வையையாற்றிற்கும் ச - மதுரைக்குமாகப் பகுக்கப்பாடுவனவென்றும் அடியிலவரும் வெண்பாவிளக்குகின்றது.

“ திருமாத் திருநான்கு செவ்வெட்டு முப்பது
சொருபாடக காரகாளுக ள்கொண்ட - மருவியிய
வையையிரு பதாபு ராமதுரை ள்கெனப்
செய்யபரி பாட்டி நிறம்.”

அவ்வெழுபது பாடல்களுள் இப்பொழுது கிடைத்தவை இருபத்தி; மற்றவை பிரதிகளிற காணப்படவில்லை. இயற்றிய ஆசிரியர்களின்பெயர் அவ்வப்பாட்டுக்களின்மீதுள்ள எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமை விளங்கவில்லை. இதனொத்ததொருமொத்தொருபடித் தொரும இன்னுரினொன்றும் புலப்படவில்லை. இதனொத்த பாட்டொன்றிருக்காது. இதற்குப் பழையவுரை ஒன்றுண்டு.

க. கலித்தொகை:—இது கடவுள் வாழ்குமாச் செய்யுள் முதலிய நூற்றையபது கலிபாக்களையுடையது; அகத்தன்பகுதியாகிய பாலை குறிஞ்சிப் புறம் புல்லு மெய்தலைன்னுமடிகளின்கு முரிய முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை இனிதுவிளக்குவது; சொல்லினினை பொருளினினைமயில மிகச்சிறந்தது. இதிலுள்ள செய்யுட்கள் பலபலவாறற் செய்யப்பட்டன வென்று பழையவுரை களைக்கொண்டணுகத்திறப்பபடுமாறினும், கிடைத்தபிரதிகளில் அவ்வச்செய்யுளின் பின்னர் இயற்றிய ஆசிரியர்களின்பெயர்கள் மற்றதைத் தொகைகளிற்சேரல் எழுதப்படாமையின் இயற்றியவர் இன்னுரினொன்றும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமையும் விளங்கவில்லை. இதற்கு நச்சிநூர்க்கினியர் உரைசெய்திருக்கின்றனர். இது குறுங்கலித் தொகை வென்றும் களிபென்றும் கூறப்படும. இதனொத்த பாட்டொன்றிருக்கப்பட்டது.

மு க வு ரை.

எ. அகநானூறு:—இது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் முதலிய ௪0௧ - அகவற்பாக்களையுடையது; இவற்றுள், பாரதம்பாடியபெருந்தேவனால்துதற்செய்யுளாகிய கடவுள் வாழ்த்தும், மாமுலனார் முதல் உலோச்சுரரி மறுபாக்கவுள்ள புலவர்பலரால் மறைநா னுறும் இயற்றப்பட்டென்ன; அந்நதின் பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. நெடுநகரிய அகவற்பாக்கள் பதின்மூன்றடிச் சிறுமையும் முப்பத்தேழுபாபெருமையுமுள்ளவைகள். இவற்றுள் கடவுள் வாழ்த்தொழிந்த நானூறுபாக்களில் முன்புள்ள ௧௨0 - பாக்கள் களிற்றியானை நிரைவெனவும், அவற்றின் பின்னான ௧௮0 - பாக்கள் மணிமிடைபவளமெனவும், மறைநா னுறபாக்கள் நித்திலக்கோவையெனவும் கூறப்பட்டன. இத்தொகை தொகுத்தான், மதுரை உப்புரி குடிகிழாமகனாவான் உருத்திரசன்மன். தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருமழி. இத்தொகை அகரெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெடுந்தொகையெனவும் கூறப்பட்டன. இது பொருளற நெடுகுக்கப்பட்டது.

புறநானூற்றின் வாலாறுநூறு, அங்குபாக நற்றிணை முதலிய ஏழு தொகைகளின் வாலாறுகள் இதுவனாவிற்கூறப்பட்டன.

அ. புறநானூறு:—இது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் முதலிய ௪00 - அகவற்பாக்களையுடையது. அப்பாக்க நன் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாரதம்பாடியபெருந்தேவனாலும், மறைநா னுற - பாக்கள் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதல கோலூர்கிழாரி மறுபாக்கவுள்ள புலவர்பலரால் இயற்றப்பட்டென்ன. இதனைத் தொகுத்தோருள் தொகுத்தோரும் இன்னரின் ஒருவன் விளங்கவில்லை. இந்நூலில் உள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமை பெருமையும் தெரியவில்லை. இது புறப்பாட்டெனவும், புறமெனவும் வழங்கும். இது பொருளற நெடுகுக்கப்பட்டது. இங்கே பொருளென்றது, அகப் புறமென்னுமிரண்டனும் புறத்தை.

அகமாவது ஐத்த அன்சினாகிய தலைவனுள் தலைவியும் தம்முட்கூடுகின்றகாலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டத்தின்பின்பு அவ்விருவராலும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப்பலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக்கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வாலேயே அனுபவிக்கப்பட்டும் இன்பம்; இன்பம்பற்றி அகத்தேதிகழும் ஒழுக்கத்தை அகமென்றது ஆகுபெயர்; அகம் உள். புறமாவது மேற்கூறிய ஐத்த அன்புடையவரால் லெய்வம், லெய்வாலும் அனுபவித்துணரப்பட்டு இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறாக்குக கூறப்பட்ட பொருள்;

அஃது அறனும் பொருளும்; அறனும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தே கிகழு மொழுக்கத்தைப் புறமென்றது ஆகுபெயர்; புறம் - வெளி.

இந்நூல், மேற்கூறிய புறத்தின்பகுதியாகிய வெட்சி முதலிய திணைகளுக்குரிய துறைப்பொருளமைந்த ௪00 - பாக்களையுடைமையின் புறநானூற்று பெயர் பெற்றது. வெட்சிமுதலிய திணைகளாவன :— வெட்சி, கரக்கை, வஞ்சி, காஞ்சி, கொச்சி, உழிநெடு, தும்பை, வாக்கை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்களை, பெருந்திணையென்பன. திணை - ஓழுக்கம். துறை - மக்களும் விலங்குகள்முதலியனவும் சென்று நீருண்ணுந் துறைபோலப் பலவகைப்பட்டபொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதற்குரிய வழி. இர்தப்பகுதியிலுள்ள திணை துறைகளின் விவரணைக்களைப் பின்னர்ச்சேர்க்கப்பட்டுள்ள திணையிளக்கத்திலும் துறைவிளக்கத்திலும் முறையே காண்க.

இந்நூலால், பண்டைக்காலத்துஇத்தமிழ்நாட்டிலிருந்த சோசோழபாண்டியர்களாகிய முடியுடைவேந்தர், சிற்றாசர், அமைச்சர், சேனைத்தலைவர், வீரரென்கிற பலருடைய சரித்திரங்களும், கடைபெய்முயவள்ளல்களின் சரித்திரங்களும், கடைச்சங்கப்புலவருடைய சரித்திரங்களும், அக்காலத்துள்ளாருடைய நடைமுதலியனவும் பின்னும்பற்பலவும் நன்குபுலப்படும். இந்நூற்செய்யுட்களாற்பாடப்பட்டவர்கள் ஒருகாலத்தாரல்லர்; ஒருகாலத்தாரல்லர்; ஒருசாதியாரல்லர், ஓரிடத்தாரும்ல்லர். பாடியவர்களும் இத்தன்மையரே. இவர்களில் அந்தணர் சிலர்; அரசர் பலர்; வணிகர் பலர்; வேளாளர் பலர். பாடியவர்களுள் பெண்பாலாருமுளர்.

முன்னுளிடையே யிந்நா டாண்ட, காவலர் பல்லோர் பாவலர் பல்லோர், மாசரி தத்தை யாசற விளக்கிச், சொற்கவை பொருட்சுவை துவன்றியெஞ்ஞான்று, மொப்புமை யில்லாத் திப்பிய நடையுடைத், திறப்பா டமைந்தவிப் புறப்பாட்டுக்கள், தெய்வ வணக்கஞ் செய்யுமி னென்பவும், அறத்தின் பகுதியை உறத்தெரிப பனவும், பாவ வழியை நீவனன் றென்பவும், இம்மைப் பயனொடு மறுமைப் பயனைச், செம்மையின் வகுத்துத் தெரிவிப் பனவும், அந்தண ரியல்பைத் துணிவுறுப் பனவும், வேளாண் மாக்களின் றுளாண் மையினை, யியம்பு வனவும் வயம்புரி போர்க்கு, முந்துறு மாசரைச் சந்து செய் வனவும், ஒற்றுமைப் பயனைச் சொற்றிடு வனவும், வீரச் சிறப்பை யாத் தெரிப்பவும், இல்லற மாகிய நல்லற முரைப்பவர், துற

வற மதனைத் திறவிதிற் றெரிப்பவு, மிடித்துன் பத்தை யெடுத்துரைப் பனவும், வண்மையுந் தண்மையு முண்மையுந் தின்மையு, மென்னு மிவற்றைப் பன்னு வனவும், அனியையு மொளியையுந் தெளிவுறுப் பனவுந், தம்மைப் புரந்தோர் தாமாய்ந் திடவே, புலவர்கள் புலம்பி யலமா றெரிப்பவு, நட்பின் பயனை நன்கியம் புரவுந், கல்விப் பயனைக் கட்டுரைப் பனவும், நீர்நிலை பெருக்கென நிகழ்த்து வனவு, மாணந் தன்னைத் தாநன் குறைப்பவும், இளமையுந் யாக்கையும் வளமையு நிலையா, வென்றே யிசைத்து நன்றைய் பனவும். அருளுடை மை யினை மருளறத் தெரிப்பவுந், தாமநிந் தொழுநென் றாஹுற விதிப்ப வும், அவாவின் கேகேட தவாவின் பென்பவும், இனியவை கூற னனி நல னென்பவும், உழவின் பெருமையை யழகுற வுரைப்பவு, நன்றி யறிக வென்றிசைப் பனவுந், கொடுங்கோன் மைமினை விடுங்கோ ளென்பவுந், தவத்தின் பெருமையைத் தவப்பகர் வனவு, மடியெனும் பிணியைக் கடிமி னென்பவுந், கொலையெனும் பகையைத் தொலைமி னென்பவும், நல்லோர்ப் புணர்ந்து புல்லோர்த் தணந்து, தாழ்வொன் றின்றி வாழ்மி னென்பவுந், சுற்றம் புரக்கு நற்றிற முரைப்பவுந், கற் பின் றிறத்தைக் கற்பிப் பனவு, மக்கட் பேற்றின் மாண்புரைப் பன வுந், கணவனை யிழந்த மணமலி கூந்த, தீப்பாய் செய்தி தெரிவிப் பனவுந், கைம்மை விரத வெம்மை விரிப்பவும், இன்னும் பற்பல பன்னு வனவுமாய்ச், செப்புந் ரெவர்க்கு மெய்ப்பிடை வைப்பாய், அரும்பெறன் மாபிற் பெரும்பயன் றருமே - என்று ஒருவாறு பொ துப்படத் தொகுத்துக்கூறுவதன்றி இன்னபாடல் இத்தன்மையது இன்னபாடல் இத்தன்மைபதென்று தனித்தனி யே எடுத்துக்காட்டி இவற்றின் அருமை பெருமைகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டுதற்கு ஒரு சிறிதும் வல்லெனல்லேன்.

இவை நூலாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் உரையாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் தம்வசமாக்கி அவற்றைத் தமக்கு முழு மணிப்பிழிகையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தன் வென்பதை, அவரவ ரருளிச்செய்த நூல்களும் உரைகளும் இவற்றின் சொன்னடை பொரு ணடைகளை இடையிடையே பெரும்பாலுந் தழுவிருத்தலே நன்கு புலப்படுத்தும்.

இந்நூற்குக்கிடத்தவுரை, பதப்பொருளை இனிதுவிளக்கி உரிய இடங்களிற் சொற்களைமுடித்துக்காட்டி. இலக்கணக்குறிப்பையும் திணை துறைகளையும் ஆங்காங்குள்ள பழமொழிகளையும் அணியையும் சொன்னயம் பொருணயங்களையும் நன்குபுலப்படுத்துவது; இவ்

வுரை, இந்நூலின் முதல் இருநூற்றாய்பத்தாறு பாடல்களுக்கும்ட்
மே கிடைத்தது, மேலுள்ளபாடல்களுக்கு ஒருநிரதியிலும் கிடைத்
திலது; இவ்வுரையாசிரியர் இன்னொன்று தெரியவில்லை. இவர் சில
பாடல்களின் விசேடவுரையில் எழுதும் மறுப்புக்கள், இந்நூற்குப்
பழையவுரை ஒன்றிருந்ததென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றன. அவ்வுரை
இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

இந்நூற்கு இலக்கணம் அகத்தியமுட் தொல்காப்பியமுமேயென்
பதும், இதில் ஒவ்வொருபாட்டின் பின்னும் எழுதப்பட்டுள்ள திணை
யும்துறையும் அவ்வாறுபட்டிருப்பதற்கு ஏற்றன வல்லவென்பதும் நச்சினர்க்
கீனியர் கருத்து; அவர்கருத்து அன்னதாதல், 'தத்தம் புதுநூல்
வழிகளால் புறநூற்றுந்நிந்துக் துறைகூறினோனும் அகத்தியமும்
தொல்காப்பியமுமே தோதைகருத்து நூலாகலின் அவர்குத்தொப்
பொருளாகத் துறைகூறவேண்டுமென்றறிக்க' என்று தொல்காப்பி
யப்புறத்திணையியலில் "கொடுப்போரேத்தி" என்னும் குத்திரவுரை
யில் அவ்வொழுதியிருத்தலாலும், மேற்கூறிய புறத்திணையியலுரையில்
இந்நூற்பாட்டுக்களுட் சிலவற்றை வேறு திணை துறைகளுக்கு உதா
ரணமாகக்காட்டி அவர் மறுத்தலாலும் துணியப்படும்.

இத்தமிழ்காட்டின் பழையசரித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளு
தலிலும் தெரிவித்தலிலுமே பெரும்பாலும் காலங்கழித்து உழைத்து
வரும் உபகாரிகளாகிய விவேகிகள், இந்நூலை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்
வார்களாயின் இதனால் பலர்வாலாகுகள் முதலிபன தெரிந்துகொள்ளு
தல்கூடும்.

இந்நூலுரையாசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டிய நூல்கள் :-

இலக்கணம்... தொல்காப்பியம்.

இலக்கியம் .. 1. கலித்தொகை. 2. சீவகசிந்தாமணி.

3. துறுத்தொகை. 4. பெரும்பாறுற்றுப்படை.

நூதனமாக எழுதிய இந்நூலுரைக்குறிப்பில், மறுதி முதலிய
வற்றால் எழுதவேண்டியவைகள் எழுதப்படாமலும் வேண்டாதவை
கள் எழுதப்பட்டும் இருத்தல்கூடும்; சிவோசிகள் இக்குறற்றத்தைப்
பொறுப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

சில இடையூற்றால் இப்பகுதியைக் குறித்தகாலத்தில் வெளிப்
படுத்தக் கூடாநற் போயிற்று.

இங்ஙனம்

வே. சாமிநாதையன்.

(1911)

பாடி னோர் வரலாறு.

[புறநானூற்றில் ௧௦௧ - முதல் ௧௨௫ - இறுதியாகிய செய்யுட்களைப் பாடிய ஆசிரியர்கள் வரலாறு:—]

ஒளவையார்.—இவர் அதிகமானோடுமானஞ்சியிடம் அமுதமயமாகிய நெல்லிக்கனிபெற்று அவனைப் புகழ்ந்தார்; இஃது, இத்தூல் ௪௧ - ம்பாட்டினாலும், ௧௦௦ - ம் திருக்குறளின் விசேடவுரையில் ‘இனியகனிகளென்றது ஒளவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல் அமிழ்தாவனவற்றை’ என்று பரிமேலழக ரொழுதியுள்ளும் வெளியாகின்றது. இவரார்பாடப்பட்டோர் அதிகமானோடுமானஞ்சி, அதிகமானமகன் பொதுடடெழின், தொண்டைமான், நாஞ்சில்வள்ளுவன், சேரமான்மாவெண்கோ, பாண்டியன்காணப்பேர்தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராசதூயம்மோட பெருநற்கீள்ள் யென்பார். இன்னும் இவரியற்றிய பாடல்கள் நற்றிணையிலும் துறுத்தோகையிலும் அகநானூற்றிலும் தொல்காப்பியவுரையிலும் யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை முதலியவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, சல்வழி, அசுதிக்கோவை முதலியன இவரால் இயற்றப்பட்ட தூல்கள். இவர் அவ்வச்சமயத்துச் செய்தனவாக உள்ள தனிப்பாடல்கள் மிகட்பல. இவர்பெயர் ஒளவையெனவும் வழங்கும். இவரியற்றிய செய்யுளி னெண்கள் : ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪.

கபிலர்.—இவர் அந்தணர்; வேள்பாரியின் கண்பர்; அவன் இறத்த பின்பு அவன்மகளினை அழைத்துச்சென்று மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி விதி சிக்கோள், இருங்கோவேனென்பவர்களை வேண்டி அவர்கள்மறுத்தது கண்டு வெறுத்துப் பின்பு அம்மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தத் தம்கடனைக் கழித்தனர்; இதனை, இத்தூல் ௨௦௦-ம் செய்யுள் முதலியவற்றாலுணர்க. எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சியைப்பொருளாகவுடைய மூன்றாம்தாறு இயற்றியவர் இவரே; இதனை, “மருதமோ ரம்போகி செய்தலம் மூவன், கருதாந் குறிஞ்சி கபிலர்” என்னும் பழையவெண்பாவாலுணர்க. அவ்வெட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம்பத்தைப் பாடிச் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனிடம் தூறியாற்காணமும் அவன் ஒரு மலைமீதேறிக் கண்டு கொடுத்த கடும் பரிசிலாகப்பெற்றனர்; இஃது அப்பதிற்றுப்பத்துரையாற் புலப்படுகின்றது. இன்னும் இவரியற்றிய பாடல்கள் நற்றிணையிலும் துறுத்தோகையிலும் அகநானூற்றிலும் காணப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டினுள்ளொன்றாகிய பெருந்திறிஞ்சி என்று வழங்கும் திறிஞ்சிப்பாட்டும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்றாகிய இன்னுநாய் பதம் இவராளிச்செய்தனவே. இலக்கணவுரைகளில் ‘கபிலபரணர்’ என்று உரையாசிரியர்கள் உதாரணங்காட்டியிருப்பதை உற்றுசோக்குமிடத்து, இவர் பாண்பால் மிக்கநேயமுடையவரென்றும் பெரும்பாலும் அவருடனிருப்பவ

பாடினோர் வரலாறு.

ரென்றும் சொல்லுசற்கிடமுண்டு இவராத் பாடப்பட்டோர் (சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன் —சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன், வேள் பாரி, அதுதை, மலையமான் திருமுடிக்காரி, வையாவிக்கோபபெரும்பே கன், விச்சிக்கோன், திருங்கோவேனென்பார். இவர் அவ்வச்சமயத்திற் கூறிய பாடல்கள் மிகவும் வியக்கத்தக்கவை. இரத்தூலில் (ஞ. - ம் பாடல்) “வெறுத்த கோர்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்” எனப் பொருத்திலிளங்கோரூ ராலும், (கஉச - ம் பாடல்) “புலனமூக் கற்றவந்த னான” (கஎச - ம் பாடல்) “பொய்யா காவிற் கபிலன்” என மாறேக்கத்துநபபலையாராலும் இவர் புகழப்பட்டிருக்கின்றனர். திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள “தினையளவு போதா” என்னும் ௩ - ம் பாடல் இவராத்செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகின்ற மையின், கடைச்சுட்கமருத்து சமழாராய்ச்சாராகிய கல்லிசைப்புலவர் நூற் பத்தொன்பதினமருள் சுவகரனும் சிருவள்ளுவகாலத்தின ரென்றுங் கூறப்படுவர். இவர் சீவறு, தொலகயில்கரன்பார் வறு இவரியற்றிய பாடல் களி னெண்கள் - ௧0௫, ௧0௬, ௧0௭, ௧0௮, ௧0௯, ௧௧0, ௧௧௧, ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨0, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪.

பாரிமகளிர்.—இவர்கள் பாரியென்னும் வள்ளலுடைய புதல்வியர். இவர்களுள் ஒருத்தி மழையிலலாத வறட்காலத்தில் இரந்துவந்த பாண்ணொரு வனை உண்பித்தற்குச் சோறுபெறமையாற் பொன்னை உலையிற்பெய்து சோறுக்கிக்கொடுத்தனள்; இது, பழமொழியில் “மாரியொன் றின்றி வறட் திருத்த காலத்துப், பாரி மடமகள் பாண்மகந்த - நீருலபுட், பொன்றத்து கொண்டு புகாவாக கல்கின, னொன்றற முன்றிலோ வில்” என்னும் ௧௭௧ - ம் வெண்பாவால் விளங்குகின்றது. இவர்கள் சமது தகதை யிறந்த பின்பு பிரிவாற்றாது வருகதிப் புலமயிப் பாடினர். அப்பால் தமது சகதையின் தோழராகிய கபிலராத் பார்ப்பார்க்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கப்பட்டார்கள். இவர்களியற்றிய பாடலி னெண், ௧௧௨.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தாரி.—இவராத் பாடப்பட்டோன் தேர்வண்மலையன். இவர்பெயர் வடவண்ணக்கன்பெருஞ்சாத்தான ரென்றும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற காணப்படுகின்றது. இவரியற்றிய பாடலி னெண், ௧௨௫.

பாடப்பட்டோர் வரலாறு.

[புறநானூற்றில் ௧0௧ - முதல் ௧௨௫ - இறுதியாகிய செய்யுட்களில் வந்துள்ள அரசர்முதலியோர் வரலாறு:—]

அதிகமானநெடுமானந்தி:—இவன் கடையெழுவள்ளல்களிலொருவன்; யுத்தத்திற் பேர்பெற்றவீரன். ஒருவகைவீரர்களாகிய மழவர்களுக்குத் தலைவன்; ஒருகாலத்தில், உண்டோர்க்கு டெடுங்காலம்சீலித்திருத்தலைச்செய்யும் கருநெல்லிப்பழக்கைப்பெற்று அதனை ஓளவைக்குக்கொடுத்துப் புகழ்பெற்றவன்; காஞ்சிநகரத்திருந்த தொண்டைமானென்னுமரசனிடம் ஓளவையைத் தூதுவிடுத்தான்; சேரமானுடைய உறவினன்; பனைமாலையையுடையவன்; வெட்சிப்பூவையும் வேங்கைப்பூவையுடணியோன்; சேரன். சோழன், திதியன், எருமைபூரன், இருங்கோவேண்மான், பாண்டியன், பொருநன்என்னும் அரசரெழுவர்க்குரிய ஏழிலாஞ்சேனையும் பாடும் அரசவரிமையுமாகிய இவற்றையுடையோன் மெற்கூறிய அரசர்எழுவரோடு பகைத்து மேற் சென்று அவரைப் பேரில்வென்றான்; பாண்டிபுகழ்த்துபாடும்படி கோவலாரையும்வென்றான். இவனுடையபூர் தகநீர். இவன் மலை குதிரைமலை. இவன்மகன் பொருட்டெழினி; இவன்முன்னோர், தேவர்களைப்போற்றிவழிபட்டு விண்ணுலகிலிருந்து கரும்பை இவ்வலகிற் கொணர்ந்தனர். இவன் பெயர் அதியமானெனவும், அதியமான்கெடுமானஞ்சியெனவும், கெடுமானஞ்சியெனவும், அஞ்சியெனவும் வழங்கும். இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டானென்று பதிற்றுப்பாந்துள்ள எட்டாம்பத்தினால் விளக்குகின்றது. 'ஒருவன் மெற்குசென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன் மறிப்புறசது வருத்துணையும்இருப்பின் அஃது உழிநூயினடங்கும்; அது சேரமானசெல்வழித் தகநீரிடை அதிகமானிருந்தாம்' என்பது நோல்காபியர், புலத்தினியன், எ - ம் குத்திரம் நச்சிறுக்கினயருரை. இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: ஓளவையார், பாண்டி, பெருஞ்சித்திரனார், பொன்முடியார் செய்யுளினெண் - ௧0௧, ௧0௨, ௧0௩.

அதிகமானமகன்பொருட்டெழினி:—இவன், கொடைபுற இன்பச்சிறப்பும்கவன்விச்சிறப்புமுடையோன்; இவன்பெயர் அதியமான்கெடுமானஞ்சிமகன்பொருட்டெழினியெனவும் வழங்கும்; இவனைப்பாடியவர் ஓளவையார். ௧0௨.

சேரமான்மாதாந்தோலரும்பொறை:—இவன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருந்திள்ளியோடு பேர்செய்தான். இவன்காலத்துப்புலவர்கள்: பொருத்திலிளநீரனார், வடவண்ணக்கன்பெருஞ்சாத்தனார். ௧௦௩.

கோழன்(இராசசூயம்)பொருநந்தி:—இவன் யுத்தத்தில் வல்லவன்; சேரவன் மலையெனப்பெயர்நீதுணையாக்கொண்டு சேரமான் மாதாந்தோலரும்பொறையோடு பொருது அவனை வென்றான். சேரமான் மாவெண்கோவோடும் பாண்டியன் காணப்பேர்சூத உக்கிரப்பெருவழுதியோடும் நட்புடையோன். இவனைப் பாடிய புலவர்கள்: பாண்டரங்கண்ணனார், ஓளவையார், உலாச்சனார். இவன்காலத்துப் புலவர் வடவண்ணக்கன்பெருஞ்சாத்தனார். ௧௦௪.

தேர்வண்மலையன் :—இவன் சிறந்தவீரன் ; சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருந்திள்ளிக்குத் துணையாய் நின்று சோமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையை வென்றான். இவனைப்பாடிய புலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார் கஉரு.

மலையமாந்திருமுடிக்காரி :—இவன் பெண்ணையாற்றங் கரையின் கணுள்ள மலாடென்று வழங்கும் மலையமாளுட்டின் அரசன். கோவலூர் இவனது இராசதானி. தமழ்காட்டரசர் மூவர்க்கும் ஒவ்வொருசமயத்து யுத்தத்திலுதவி புரிந்தவன், புலவர்க்குப் பரமோபகாரி ; முள்ளூர் மலையை யுடையான். அந்தணர்க்கு நிலவகொடுத்தான். கடையெழுவள்ளங்களிலொருவனென்று கூறப்படும் மலையனியவனே. இவன்குதிரைக்குக் காரி யென்று பெயர். கடையெழுவள்ளங்களிலொருவனாகிய ஓரியென்பவனோடு போர்செய்தவன் ; இதனை, [அடி ௧௧0 - ௧௧௧] “காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த, லோரிக் குதிரை யோரியும்” என்னும் சிறுபாணிறுபபடையா லுணர்க. இன்னும், “துஞ்சா முழுவீர் கோவற் கோமான், செடுத்தீர்க் காரி கொடுங்கா முன்றுறைப், பெண்ணையம் பேர்யாற்று துண்ணல் கடுக்கு, தெறியிருங் கதுப்பினின் பேதைக்கு” எனவும், “முரண்கொடுப்பிற் செவ்வென் மலையன், முள்ளூர்க்கானம்” எனவும், “ஓடா மலையன் வேலிற், கடிதின் மின்னுமிக்கார்” எனவும், “ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப், பலகுடன் கழித்தவான் மலையன் தொருவேற், கோடியாவ்ரு” எனவும் அகநா நூறு முதலியவற்றிற் சான்றோர் இவனைப்பாராட்டியிருத்தல்காண்க. இவன்பெயர் மலையமானெனவும், காரியெனவும், மலையனெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள் :—கயிலர், மாறேக்கத்து நப்பசலையார். கஉ௧, கஉ௨, கஉ௩, கஉ௪.

லோன்பாரி :—இவன் கடையெழுவள்ளங்களிலொருவன் ; முந்தாறு ஊரையுடைய பறம்புராட்டிற்கும் பறம்புமலைக்கும் தலைவன். முல்லைக்கொடிக்குத் தேர்கொடுத்தான் ; இதனை, [அடி ௮௬ - ௯௧] “சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் லங்கிய, பிறத்துவென் னருவி வீழுஞ் சாரற், பறம்பிற் கோமான் பாரி” என்னும் சிறுபாணிறுபபடையா லுணர்க. தன்னுடைய முந்தாறு ஊரையும் மற்றைப் பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தான் ; மக்க பராக்கிரமமுடையவன். இவனைவெல்லக்கருதிய தமிழ்நாட்டு வேந்தர்மூவரும் போரில் வெல்லவொண்ணாமையின் வஞ்சித்துக்கொன்றனர். இவன் இறந்தபின்பு இவன்ண்பராகிய கபிலர் சென்று இவன்மகளிரை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி விச்சிக்கோனையும், இருங்கோவேனையும் வேண்டி, அவர்மறுப்ப, அப்பால் அம்மகளிரைப் பார்ப்பார்க்கு மணம்புரிவித்தனர். இவனைப்பற்றிப் பலவாறாக அவ்வச்சமயங்களிற் கபிலர்பாடிய செய்யுட்களை ஊன்றிப் படிப்பின் யாரும் மனமுருகாதிரார். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய ஸ்ரீகந்தராமரீத்திநாயனார் ‘கொடுக்கி லாதானைப் பாரியே யென்று கூறி னுங்கொடுப் பாரிலை” என்று அருளிச்செய்திருத்தலின், இவன் காலம் அவர், காலத்துக்கு முந்தியதாகல்வேண்டும். இவன்மலைச்சனை, புலவர் பலராலும் புகழப்பட்டுள்ளது, இவன்பெயர் பாரியெனவும்வழங்கும். இவன் இறந்தபின்பும் இருந்த புலவர் புறத்திணைநன்கைனார். ௧00, ௧0௧, ௧0௨, ௧0௩, ௧0௪, ௧0௫, ௧௧௧, ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨0.

புறநானூறு

மூலமும் உரையும்.

(க0க - க௨௫.)

(க0க.) ஒருநாட் செல்லல மிருநாட் செல்லலர்
பலநாள் பாரின்று பலரொடு செல்வினார்
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாநோ
வணிபூ ணணிந்த யானை யியறே
அதிகமான் பரிசில் பெறுவங் கால
நீட்டினு நீட்டா தாரினும் யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுவது பொய்யா காதே
யருந்தே மாந்த நெஞ்சம்

க0 வருந்த வேண்டா வாழ்கவன் றுளே.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அதிகமானை ஒளவையார் பாடியது.

இதன்பொருள்.—ஒரு நாள் செல்லலம் - யாம் ஒரு நாள் செல்லேம்; இரு நாள் செல்லலம் - இரண்டுநாள் செல்லேம்; பல நாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும் - பலநாளும் நெருங்கிப் பலரோடுகூடச் செல்வேமாயினும், தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் - முதற்சென்றநாள்போன்ற விருப்பத்தையுடையன்; அணிபூண் அணிந்த யானை - அணிகலமணிந்த யானையையும், இயல் தேர் - இயன்ற தேரையுமுடைய, அதிகமான்—, பரிசில் பெறுவங் காலம் - பரிசில் பெறுங் காலமானது, நீட்டினும் நீட்டாதாயினும் - நீட்டப்பினும் நீட்டியாதொழியினும், யானை தன் கோடு இடை வைத்த கவளம் போல - யானையானது தன்னுடைய கொம்பினிடத்தே வைக்கப்பட்ட கவளத்தைப்போல, கை அகத்தது அது - நமது கையகத்தது அப்பரிசில்; பொய்யாகாது - அது தப்பாது; அருந்த மொந்த நெஞ்சம் - உண்ண ஆசைப்பட்ட நெஞ்சே! வருந்த வேண்டா - நீ பரிசிற்கு வருந்தவேண்டா; அவன் தான் வாழ்க - அவனுடைய தான் வாழ்வதாக.— என்றவாறு.

அதிகமானை விருப்பினனென முன்னேகூட்டுக. கோட்டிடைவைத்தகவளம்போலவென்றதற்கு யானை வாயிற்கொண்டு நுகருமளவும் கோட்டிடை வைத்தகவளம்போலப் பரிசில் கையகத்தது வென்ஈ; அன்றிக் களிற்று கோட்

டிடைவைத்தகவளத்தைச் சிறிதுதாழ்த்ததாயினும் அஃது அதற்குத்தப்பாத வாறுபோலப் பரிசில் சிறிது தாழ்ப்பினும் நமக்குத்தருதல் தப்பாதென்ப தாக்கி உரைப்பினு மமையும்.

தானே முயற்சியென்பாரும் உள். அருந்தவென்பது, அருந்தெனக் கடைக்குறைக்கப்பட்டது; அருந்தென முன்னிலையேவலாக்கி உரைப்பினு மமையும்.

குறிப்பு.—செல்லலமிரண்டையும் எச்சமாக்கினும் பொருந்தம். மாது ஓ இரண்டும் - அசைநிலை. பரிசில், சன்மானம், பேறு என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள். நெஞ்சம் - விளி. வாழ்க - விகாரம் 'தாள்வாழ்க' என்றல் மரபு; ௧0௨ - "புரத்தல் வல்லன் வாழ்கவன் றானே", ௧௭௧ - "வாழ்வோர் வாழ்வ வன் றாள்வா ழியவே" என இத்தாலிலும், "நாதன்றான் வாழ்க" எனத் திரு வாசகத்திலும் வந்திருத்தல் காண்க. 'வாழ்கவன் றானே' எனவும் பாடம்.

(௧0௨.) எருதே யினைய துகமுண ராவே

சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய் தன்றே

யவலிழியினு மிசையேறினு

மவண தறியுநர் யாரென வுமணர்

நீ கீழ்மரத் தியாத் த சேமவச் சன்ன

விசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய் திங்க

ணுணிறை மதியத் தணையையிருள்

யாவண தோரின் னிழல்வாழ் வோர்க்கே.

திணை - அது; துறை - ஐயன்மொழி.

அவன்மகன் போட்டெழினியை அவர் பாடியது.

இ - ன்.— இனைய எருது துகம் உணரா - இனைய எருதுகளானவை துகம்பூணுதலை மதியா; சகடம் பண்டம் பெரிது பெய்தன்றே - வண்டியா னது உப்பாகிய பண்டம் பெரிதாக இடப்பட்டது; ஆதலால், அவல் இழிவி னும் - அவ்வண்டி பள்ளத்தே இறங்கினாலும், மிசை ஏறினும் - மேட்டிலே ஏறினாலும், அவணது அறியுநர் யார்என - அவ்விடத்துவரும் இடையூற்றை அறிவார் யார்தா னென்றுநினைத்து, உமணர் கீழ்மரத்து யாத் த - உப்புவாணி கர் அச்சமாதத்தின்கண்ணே அடுத்துக் கட்டப்பட்ட, சேம அச்ச அன்ன - சேமவச்சுப்போன்ற, இசை விளங்கு கவி கை நெடியோய் - புகழ்விளங்கிய இடக்கலிந்த கையையுடைய உயர்ந்தோய்! திங்கள் நான் நிறை மதியத்து அனையை - நீ திங்களாகிய நான்நிறைந்த மதியத்தை யொப்பை; ஆதலின், நின் நிழல் வாழ்வோர்க்கு இருள் யாவணது - நின்னிழற்கண் வாழுவவர்க ளுக்குத் தன்பமாகிய இருள் எவ்விடத்துள்ளது.—எ - று.

திங்கள்நான்றிறைமதியத்தனையை யென்றது, அறிவும் நிறைவும் அருளு முதலாகிய குணங்களால் அமைந்தா யென்றவாரும். சேமவச்சன்னவென்

றது, ஏற்றிழிவுடையவழி அச்சமுறிந்துழிச் சேமவச்ச உதவினாற்போல நீகாக்கின்றநாட்டிற்கு ஒரிடையூறு உற்றால் அதுநீக்கிக் காத்தற்குரியையென்பதாம். 'எருதேயினைய துகமுண ராவே, சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய் தன்றே' என்பது உவமங்கருதாது சகடத்திற்குவரும் ஏதங்குறித்து உமணர் சேமவச்சயாதற்குக் காரணமாய்நின்றது.

கு - பு. பின்பு உமணரென்றதனால், பண்டம் - உப்பாயிற்று. சேமவச்ச - காவலாகிய அச்ச. "தேம்பாய் கண்ணித் தேர்வீச கவிகை" (மலைபடுகடாம், ௩௩௬ - ம் அடி) என்பதில் 'கவிகை' என்பதற்குப் பொருள், 'கொடுத்துக்கவிந்தகை' என்று செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அன்ன நெடியோய்என்க. இங்கே அறிவுமுதலியவற்றானிறைந்த பொருட்டெழினி கூறப்பட்டிருத்தல் போலச் சிந்தாமணி கோலந்தையாரிலம்பகத்தில் "வான்வாய்" என்னும் கசு - ம் கவியில், "வான்வாய் நிறைந்த நகைவெண்மதி செல்வ தொத்தான்" எனச் சேவகனும், சிறுபாணாறுபடையில், "பன்மீ னாப்பட் பான்மதி போல, வின்னகை யாய்மொ டிருந்தோற் குறுகி" என வல்லியக்கோடனும் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க. அமைந்தாய் - நிறைந்தோனே. ஏற்றிழிவு - ஏறதலிறங்குதல். ஏதம் - துன்பம். மதிக்குமுன்பு இருநிலல்லாதவாறுபோல உனக்குமுன்னர்த் துன்பம் நிலலா தென்றபடி. (௧௦௨)

(௧௦௩.) ஒருதலைப் பதலை தூங்க வொருதலைத்

தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூக்கிக்

கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யானெனச்

சுரன்முத லிருந்த சில்வனை விறலி

நு செல்வை யாயிற் சேனோ னல்லன்

முனைசுட வெழுந்த மங்குன் மாப்புகை

மலைகுழி மஞ்சின் மழகனி றணியும்

பகைப்புலத் தோனே பல்வே லஞ்சி

பொழுதிடைப் படா அப் புலரா மண்டை

௧௦ மெழுகுமெல் லடையிற் கொழுநிணம் பெருப்ப

*வலத்தற் காலை யாயினும்

புரத்தல் வல்லன் வாழ்கவன் றானே.

திணை - அது; துறை - விறலியாற்றுப்படை

அதிகமானநெடுமணஞ்சீயை அவர் பாடியது.

இ - ள். — ஒருதலை பதலை தூங்க - காலினது ஒருதலைக்கண்ணே பதலை தூங்க, ஒருதலை தூம்பு அகம் சிறுமுழா தூங்க தூக்கி - ஒருதலைக்கண்ணே துளையை அகத்தேயுடைய சிறியமுழாவைத் தூங்கும்பரிசு தூக்கி, கவிழ்ந்த மண்டை - இடுவோரின்மையின் ஏலாதுகவிழ்ந்த என்மண்

* வறத்தற்காலையென்றும் பாடும்.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

டைய, மலர்க்குநர் யார் என - இட்டிமலர்த்தவல்லார் யாரெனச்சொல்லி, சுரன் முதல் இருந்த சில்வனா விறலி - சுரத்திடத்தேயிருந்த சிலவாகிய வானையுடைய விறலி! செவ்வையின் - நீ அவன்பாற் போவாயாயின், சேனோன் அல்லன் - அவன் சேய்மைக்கண்ணுனல்லன்; முனை சுட எழுந்த மங்குல் மாப்புகை - முனைப்புலத்தைச் சுடுதலாலெழுந்த இருட்சியையுடைய கரிய புகை, மலை குழ் மஞ்சின் - மலையைக்குழுமுனில்போல, மழ களிறு அணியும் - இளங்களிற்றைக்குழும், பகைப்புலத்தோனே பல் வேல் அஞ்சி - பகைவர்தேயத்திருந்தான் பல்வேற்படையையுடைய அதிகமான்; பொழுது இடைப்படா புலரா மண்டை - ஒருபொழுதும் ஓயாமல் உண்ணவும் தின்ன வும்படுதலால் ஈரம்புலராத மண்டை, மெழுத மெல் அடையின் கொழுநிணம் பெருப்ப - மெழுகானியின்ற மெல்லிய அடைபோலக் கொழுத்தநிணம் மிக, அலத்தல் காலை ஆயினும் - உலகம் வறுமையுறந்தலையுடைய காலமாயினும், புரத்தல் வல்லன் - பாதுகாத்தலெவ்வன்; அவன் தான் வாழ்க - அவனுடைய தான் வாழ்க. - எ - ௮.

பசிலையென்பது. ஒருசிலமுகமுடையதோர் தோற்கருவி. பகைப் புலத்தோனென்றதருத்து. பகைவர்பால் நிறைகொண்டபொருளுடையனாதலின், நீவெண்டியவெல்லாந்தருதல் அவனுக்கு எளிதென்பதாம். சேனோனல்லனென்பதற்கு - பரிசில் நீட்டிப்பானல்லனென்று உரைப்பினுமையும். உம்மை - சிறப்பு.

கு - பு. கா - தோட்குமை. ஒருதலை - ஒருபக்கம். தூங்க - தொங்க. அகம் - உள். முழா - மத்தளம். பரிசு - விதம். மண்டை - ஏற்தும்பாத்திரம். மலர்த்தல் - வாய்மேலாகப்பிடிக்கச்செய்தல். விறலி - விளிப்பெயர்; விறல் படப்பாடியாடுபவனென்பது பொருள். சேய்மை - தூரம். முனைப்புலம் - பகைவருறையுமிடம். பகைமேறசென்றோர் பகைவருடைய நாட்டிலுள்ள ஊர்களைச்சுடுதல் மரபு; இதனை, இந்நூலில் “வடாது” என்னும் சு - ம பாட்டிலுள்ள “வாடுக விறைவரின் கண்ணி யொன்றார், நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே” என்பதனாலும், “களிறு கடைஇய” என்னும் எ - ம பாட்டிலுள்ள “நாடுசுடு விலக்கத் தழுவினிக் கம்பலை” என்பதனாலும், “வினைமாட்சிய” என்னும் கசு - ம பாட்டிலுள்ள “எம நன்னா டொள்ளெரி யூட்டினை” என்பதனாலும், “வெளிறி னோன்காழ்” என்னும் உக - ம பாட்டிலுள்ள “நெடுநகர், வினைபுனை நல்லில் வெவ்வெரி யினைப்ப” என்பதனாலும், “வல்லா ராயினும்” என்னும் குஎ - ம பாட்டிலுள்ள “நனந்தலைப் பேரு ரெரியு நக்க” என்பதனாலும், மதுரைக்காஞ்சியிலுள்ள (கஉசு-கஉஎ-ம் அடிகள்) “காலென்னக் கடிதராய், நாடுகெட வெரிபரப்பி” என்பதனாலும் முணர்க; இது, ‘எரிபரந்தெடுத்தல்’ என்னுந்துறையென்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்; [தொல் - பொரு - புறத்திணையியல், அ - ம கு.] மண்டை நிணம்பெருப்பப் புரத்தல் வல்லனென இயைக்க. அடை - நிணத்திற்குமமம். விறலி புலாலுண்பவளாதலின், ஐயங் கருதினர். திறைப்பொருளை அரசர்

இரவலர்க்கு அளித்தலை, “வேந்து தந்த பணிதிறையாற், சேர்த்தவர் கடும் பார்த்து, மோங்கு கொல்லியோ ஈடுபொருந்” என்னும் இத்தால் உஉ - ம் செய்யுளாலுணர்க. உம்மை - ‘ஆயினும்’ என்பதிலுள்ளது. ‘வாழ்க வவன் குளே’ எனவும் பாடம். (க0க)

(க0ச.) போற்றுமின் மறவீர் சாற்றுகு தம்மை.

யூர்க்குறு மாக்க வாகடக் கலங்குந்
தாட்பந் சின்னாக் காரிடட்டி வீழ்க்கு
மீர்ப்புடைக் கராஅத் தன்ன *வென்னை

நு துண்பல கரும நினையா

நினையென் றிகழிற் பெறல் தா டே.

தின - வாகை; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—போற்றுமின் மறவீர் - நீங்கள் பாதுகாமன் மறவீர், தம்மை சாற்றுகும் - தமக்கு வாங்கு அறிவிப்பும்; ஊர் குறுமாக்கன் ஆட கலங்கும் தான் படு சில் வீர் - உடன்கூறுள்ள இளம்புதல்வராய்தலாற் கலங்கு கின்ற காலவான அளவிற்பட்ட சிலவாகிய நீருன்னை, களிநு அட்டு வீழ்க்கும்-யானையைக் கொன்றுவீழ்க்கும், ஈர்ப்பு உடை கராஅத்து அன்ன என்னி - இழுத்தலையுடைய முதலையை ஒக்கும் என் இறைவனது, துண்பல் கருமம் நினையாது - நண்ணிய பல காரியங்களையும் நினையாமலே, இளையன் என்று இகழின் - அவனை இளையென்று மதியாதிருப்பின், ஆடு பெறல் அரிது - வென்றிபெறுதல் தங்களுக்கு அரிது.—எ - று.

மறவீர், தமக்குச் சாற்றுகும்; என்னை இளையென்றிகழின் வென்றி பெறுதல் அரிது; ஆதலால், நீர் போற்றுமினெனக் கூட்டுக.

மீப்புடையென்றோதி, மிகுதியையுடையவென்று செப்பினுமமையும்.

கு - பு. மறவீர் - வீரர்களே. தம்மை, உருபுமயக்கம். கராம் - முதலை விசேடம்; இதனை, “கொடுத்தான் முதலையு மிடங்கருங் கராமும்” என்னுங் குறிஞ்சிப்பாடலும், அதனுரையாலு முணர்க. வீழ்க்குங்கராமென்க. என்னி - எனது தலைவன்; “என்னைமுன் னில்லன்மன் றெவ்வீர்” (எனக) எனத் தீருகீதுறில் வந்திருத்தல் காண்க. ஆடு - வென்றி. மறவர்களை நோக்கிக் கூறியதுபோலத் தலைவனது வென்றி கூறியவாறு. (க0ச)

(க0ரு.) சேயிழை பெறுகுவை வாணுதல் விறவி

தடவுவாய்க் கவிதத மாயிதழ்க் குவளை
வண்டுபடு புதுமலர்த் தன்சிதர் கலாவப்
பெய்யினும் பெய்யா தாயினு மருவி

நு கொள்ளுமு வியன்புலத் துழைகா லா

எந்தையென்றும் பாடம்.

மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ நிழிதரு

நீரினு மினிய சாயற்

*பாரி வேள்பாற் பாடினை செலினே.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

வேள்பாரியைக் கபர் பாயுதது.

இ - ன்.—வான் உதல் விறல் - ஒளிதங்கிய தெற்றியையுடைய விறல், சேய்யை பெறுகுவை - சிவந்த ஆபரணங்களைப் பெறுவாய்; தடவுவாய் கவித்த மா இடச் சுவளை - பெரிய இடத்தையுடைய சுனையின்கண் தழைத்த கரிய இதழையுடைய கவித்தினது, வண்டு படு புதுமலர் - வண்டு மொய்க்கும் புதிய மலரின்சுண், தண் சிதர் கலாவ - குளிர்ந்த துளி கலக்க, பெய்யினும் பெய்யாதாயினும் - மழைபெய்யினும் பெய்யாதொழியினும், அருவி—, கொள் உழு வியன் புலத்துழை காலாக - கொள்ளிற்கு உழுத பார்த நிலத்திடை நீர்ஒடுகாலாக ஓட, மால்பு உடை நெடுவரை கோடுதோறு இழிதரும் - கண்ணெணியையுடைய கெடிய மலையினது சிகரத்தோறும் இழிதரும், நீரினும் இனிய சாயல் - நீரினும் மிக இனிய மென்மையையுடைய, பாரி வேள்பாற் பாடினை செலினே - வேள்பாரிபக்கலே நீ பாடிச்செல்வாயாயின்.—எ - து.

விறல், பாரிவேள்பாற் பாடினை செலின், சேய்யைபெறுகுவையெனக் கூட்டுக.

அவன்மலையாதலால், எக்காலமும் அருவி கோடுதோறிழிதருமெனப்பட்டது. புதுமலர் தண்சிதர் கலாவப் பெய்யினும் பெய்யாதாயினும் உழைகாலாகக் கோடுதோறிழிதரும் அருவிநீரினும் இனிய வென வியையும்.

எனவே அவன்குணங்கள் தோன்றினின்றன.

கு - பு. தடவுவாய் - அன்மொழித்தொகை. மா - கருமை. கலாவ - காரியப்பொருட்டு உழை - ஓடம். கண்ணெணியாவது - கணுக்களிலேயே அடிவைத்து ஏறிச்செல்லும்படி அமைத்துள்ள மூங்கில். பாரியின் மலையாகிய பறம்பி லுள்ள அருவியையும், அந்நிலை சுனையையும் கல்லிசைப்புலவர் பலரும் பாராட்டியுள்ளார்; “பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனை போலக், காண்டற் கரியன்” என்பது இரதால், ௩௩, ௭; “பிறங்குவெள்ளருவி வீழ்ஞ் சாரற், பறம்பிற் கோமான் பாரி” என்பது சிறுபாணுற்றுப்படை, ௧௦ - ௯௬; “பாரிபறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்” என்பது குறுந்தொகை, ௧௯௬; “பாரி யம் பெரும்பைஞ்சுனை பூத்த, தேங்கமழ் புதுமலர்” என்பது அகநானூறு, ௭௮. தோன்றிநின்ற அவன்குணங்களாவன: தண்மை, வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மைமுதலியன. (௧௦௮)

* பாரியின் பெருமையை “கொடுக்கி லாதானைப் பாரியே யென்று கூறி லுங்கொடுப் பாரிலே” என்ற ஸ்ரீசுந்தராமரீர்த்தநாயுடுர் திருவாக்கானுமுணர்க; திருப்புகழாரீர்த்தேவாரம்.

(க0௬.) நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியினர்ப்
புல்லிலை யெருக்க மாயினு முடையவை
கடவுள் *பேணே மென்னு வாங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினுங்

நு கடவன் பாரி கைவண் மையே.

தீணை - அது; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இன்பாபுரி

இ - ள்.—நல்லவும் தீயவும் அல்ல - நல்லனவென்றும் தீயனவென்றும் சொல்லப்படுவன சூழும்புவாதலால் அவையிரண்டினுமவைத்து எண்ணப் படாத, குவி இணர் புல் இலை எருக்கம் ஆயினும் - தவித்த புங்கொத்தினை யும் புல்லிய இலையையுமுடைய எருக்கம்புவாயினும், உடையவை கடவுள் பேணேம் என்று - ஒருவனுடையவற்றைத் செய்வதுகள் விரும்புமென்னு; ஆங்கு - அதுபோல, மடவர் மெல்லியர் செல்லினும் - யாதும் அறிவில்லாதாரும் புல்லியருணங்களையுடையாரும் செல்லினும், பாரி கைவண்மை கடவன் - பாரி கைவண்மைசெய்சலைக் கடப்பாடாகவுடையவன்.—எ - று.

‘குவியினர்ப் புல்லிலை யெருக்கம்’ என்றது, முதற்கேற்ற அடையுத்த ஆகுபெயர். உம்மை - இழிவுசிறப்பு, மெல்லியரென்பதற்கு வறமை யுற்றாரென்று முறைபார்

கு - பு நல்லவுத்தீயவுமென்றது சூழத்தொரிய பூக்களை யென்றும், சூடாப்புவாசியஎருக்குத் தீயனவற்றின்வரிசையில்வைத்தும் எண்ணப்படாத தென்றங் கொள்க; எருக்கம்பூவின் சூழிவைக்கூறியபடி; இங்ஙனமிழித்த எருக்கம்பூவையும் கடவுள் பேணுதலை, “துன்னியவூ ரினும்விரைசார்த் தறியாத புல்லெருக்குள் சூழிக் கொண்டாப்” என்னும் (அரத்தினகிரிகீதலம்பகதி செய்யுள்முதலியவற்றா லுணர்க; ௬௬. யாதும் - சிறிதும். மடம் - அறியாமை. கடப்பாடு - கடமை எருக்கமென்றது பூவுக்கானமையிலு, ஆகுபெய ரொன்றார். ‘முதற்கேற்றஅடையடுத்தது’ என்றதை “கருந்தகட்டுளைப்பூ மருதி னொள்ளினார்” என்னுந் திருமுருகாற்றுப்பாடையிலுங் காண்க; ௨௮ - ம் அடி. உம்மை, ‘செல்லினும்’ என்பதி லுள்ளது. (க0௭)

(க0௭.) †பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி

யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டண் டெலகுபுரப் பதுவே.

வேண்டேமென்னுவென்றும் பாடம்.

இப்பாட்டு, தொல்.பொரு. புறத்திணையியலில், ௩௩ - ம் சூத்திரத்தில் “கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல்” என்பதனுரையிற் கொடுப் போரை ஏத்தியதற்கும், உவமவியலில், “உவமத்தன்மையும்” என்னும் ௩௪ - ம் சூத்திரவுரையிற் பட்டாங்குவமத்திற்கும் உதாரணமாகவந்துள்ளது.

MAHAMANOPADHYAYA,

Dr. U. V. SWAMINATHAN

அ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—பாரி பாரி என்று பல எத்தி - பாரி பாரி என்று சொல்லி அவனுடைய பலபுகழையும் வாழ்த்தி, ஒருவன் புகழ்வர் செந்நா புலவர் - அவ் வொருவனையே புகழ்வர் செவ்விய நாவையுடைய அறிவுடையோர்; பாரி ஒரு வனும் அல்லன் - பாரியாகிய ஒருவனுமே அல்லன்; மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பது - மேகமும் உண்டு, இவ்விடத்து உலகத்தைப் பாதுகாத்த தற்கு.—எ - று.

உலகுபுரத்தற்கு மாரியுமுண்டாயிருக்கப் பாரியொருவனைப்புகழ்வர் செந்நாப்பலவரெனப் பழித்தது உபாஸப் புகழ்த்தவாறு.

கு - பு. பலபுகழ் - கொடை, வீரம், கல்வி முதலியவற்றால் வருவன. 'புரப்பதற்கு' என்னும் நான்கனுருபு செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது; "அத் தவித்தானுற்றல்" என்பழிப்பொல. "கைம்மாறு உவண்டா கடப்பாடு மாரி மாட், டென்னுற்றற் கொல்லோவுத" என்னுத்திருக்கிறான் இங்கே அறியத் தக்கது. இச்செய்யுள் விலக்குவமையணிப்பாற்படு மென்பர் (அலகண விகிதவுரையாசிரியர்); 5 - து இது, மாரிக்கும் பாரிக்கும் வற்றிழி வில்லையென்னு் தன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வுகூறியதாயிற்று. (கபன)

(க0அ.) குறத்தி மாட்டிய வறற்கடைக் கொள்ளி

யார மாதலி னம்புகை யயலது

சரால் வேங்கைப் பூஞ்சினைத் தவழும்

பறம்பு பாடின ரதுவே யறப் பூன்றி

நு பாரியும் பரிசில ரிரப்பின்

வாரே நென்னு னவர்வரை யன்னே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—குறத்தி மாட்டிய வறல் கடைக்கொள்ளி - குறத்தி மடுத் தெரிக்கப்பட்ட வற்றிய கடைக்கொள்ளி, ஆரம் ஆதலின் - சந்தனமாத லால், அம் புகை - அதன் அழகியதாகிய புகை, அயலது சரால் - அதற்கு அரு காகிய சாரத்தண், வேங்கை பூஞ்சினைத் தவழும் பறம்பு - வேங்கைமாத் தின் பூக்கொம்பின்கட் பரத்தும் பறம்பானது, பாடினரது - பாடிவார்க்குக் கூறிட்டுக்கொடுத்தலின் அவருடையதாயிற்று; அறம் பூண்டு - தன்மத்தைப் பரித்து, பாரியும்—, பரிசிலர் இரப்பின் - பரிசிலர் வேண்டுவாராயின், வாரேன் என்னுன் - அவ்வழி வாரேனென்றசொல்லானாகி, அவர் வரையன் - அவரெல்லக்கண்ணே நிற்பன்.—எ - று.

சந்தனப்புகை வேங்கையின்மிசைத்தவழும் பறம்பெனவே, இவையொழிய மாயின்மையும், பகைவர்கடும் புகையின்மையும் கூறியவாறாயிற்று

கு - பு. மடுத்த - சேர்த்து. கடைக்கொள்ளி - தலையில் நெருப் பையுடைய மாக்கட்டை. புகைக்கு அழகு, மணமுதலியன. சாரல் - மலைப் பக்கம்; சார்ந்த இடமென்றபடி. பூங்கொம்பு - பூக்களையுடையகிளை. கூறி ட்டிக்கொடுத்தல் - பங்கிட்டுக்கொடுத்தல். அவருடையது - அப்பாடினோ ருடையது. பரித்து - தாங்கி. அவ்வழி - அவ்விடத்து. 'வரையன்னே' என்பது விரித்தல். பகைவர் சுமேலை, 'எரிபரத்தெடுத்தல்' என்னுந்துறையென்று தொல்காப்பியரும், ஊர்கொலை, உழபுலவஞ்சி முதலிய துறைகளின்பாற்படுமென்று ஐயறுதிநரும் கூறுவர். (க0அ)

(க0க.) அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூனிரு முற்றினு
முழவ நுழாதன நான்குபய னுடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்லனே யும்மே

இ இரண்டே, திஞ்சளைப் பலவின் பழமுழ்க் குமமே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் சுழங்குவீழ்க் கும்மே
நான்கே, அணிதிற வோரி பாய்தலின் மீதழித்து
இனிநெடுங் குன்றக் தேன்சொரி யுமமே
வான்க னாற்றவன் மலையே வானத்து

க0 மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாவ்ரு
மாதொறும் பிணித்த களிற்றினி ராரினும்
புலந்தொறும் பாப்பிய தேரினி ராரினும்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றூலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே

கரு சுகர்புரி நரம்பின் சிறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தலும் விறலியர் பின்வர
வாடினார் பாடினார் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கி யும்மே.

திண்ண - நொச்சி; துறைய - மகலாறுத்தல்.
அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அளிது - இரங்கத்தக்கது; பாரியது - பறம்பு - பாரியுடைய பறம்பு, நளி கொண் முரசின் மூனிரும் முற்றினும் - பெருமையைக்கொண்ட முரசினையுடைய நீயிரமுவேத்தரும் சூழ்த்திடினும்; உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்து - உழவரால் உழுதுவிளைவிக்கப்படாதனவாகிய நான்கு விளையுளையுடைத்து; அவற்றுள், ஒன்றே - முதலாவது, சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும் - சிறியிலையையுடைய மூலகிலினது நெல் விளையும்; இரண்டே - இரண்டாவது, திஞ்சளை பலவின் பழம் உழங்கும் - இனியசுளையை யுடையபலாவினது பழம் உழங்கும்; மூன்றே-மூன்றாவது, கொழுங்கொடி வள்

ளிக்கிழங்கு வீழ்த்தும்-கொழுலியகொடியுடையவள்ளிக்கிழங்கு சாழலிருக்கும்; நான்கு - நான்காவது, அணிநிறம் ஓரி பாய்தலின் - அழகிய நிறத்தை யுடைய லீலநிறம் பாய்தலால், மீது அழிந்து - அதன்மேற் * பவழிந்து, திணி நெடுங்குன்றம் தேன் சொரியும் - கனத்த நெடியமலை தேனைப்பொழியும்; வான்கண் அற்று அவன் மலை - அகல நீள உயரத்தால் வானிடத்தையொக்கும் அவனதுமலை; வானத்துமீன் அற்று அதன் சுளை - அவ்வானத்தின்கண் மீனையொக்கும் அம்மலையின்கட்சுளை; ஆங்கு - அவ்விடத்து, மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினிராயினும் - மரங்கள்தொறு, கட்டப்பட்ட யானையை யுடையிராயினும், புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினிராயினும் - இடந்தொறும் பரப்பப்பட்ட சேரையுடையிராயினும், தாளின் கொள்ளலிர்-உங்கள் முயற்சி யாற்கொள்ளமாட்டீர்; வாளின் தாரலன் - தூமதுவான்வலியால் அவன்தாரான்; யான் அறிசுவன் அது கொள்ளும் ஆற - யான் அறிவேன் அதனைக் கொள்ளும்பரிசை; சுகிர் புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி - வடித்தொறுமக் கப்பட்ட நரம்பினையுடைய சிறியயாழைப் பண்ணி வாசித்து, விரை பலி கூட்தல் தும் விறலியர் பின்வா - நறுநாற்றத்தையுடைய தழைத்த கூந்தலையுடைய தும்விறலியர் பின்னேவா, ஆடினார் பாடினார் செலின் - ஆடினாராய்ப் பாடினாராய்ச்செல்லின், நாமும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும் - அவன் துமக்கு நாட்டையும் மலையையும் கூடத்தருவன் — எ - று.

அளிதோவென்பது, ஈண்டு வியப்பின்கண்வந்தது. ஓரியென்பது, தேன் முதிர்ந்தாற் பரக்கும் லீலநிறம்; முசுக்கலையெனினும் அமையும். தன்மம் தேன்சொரியுமென இடத்துகிழம்பொருளின்றொழில் இடத்துமேல் ஏறியின்றது. நான்குபயனுடைத்தென்றவைத்து, நெல்லினையும் பழமுழ்க்கும் கிழங்குவீழ்க்கும் தேன்சொரியுமென்ற அவற்றின் செய்கைதோன்றக் கூறினாரெனினும், கருதியது: நெல்லும் பழனும் கிழங்கும் தேனுமாகக் கொள்க. வான்கண்நற்றணிமலையேயென்று பாடமோதுவாருமுளர். வான்கண்நற்றென்றது, மலையின் ஒக்கமும், பரப்பும். மீன்கண்நற்றென்றது, சுனையினது பன்மையும், தெளிவும், சிறுமையும். ஈண்டுக் கண்ணென்பது, அசைநிலை. தான் என்றது, படையறுத்தலும் அழித்தற்குவேண்டும் கருவிமுதலாயின இயற்றலும். விறலியென்றது, அவர் உரிமைமகளிரை.

கு - பு. அளி - இரக்கம். 'இரங்கத்தக்கது' என்றதற்கு எழுவாய், பாரியைக்கொல்ல நினைந்து கால்வகைப்படைபுடன் பறம்பைச் சூழ்ந்த மூவேந்தருடையசெயல் மூவேந்தர் - சேரசோழபாண்டியர். விளைவு - விளைச்சல். 'சிறியிலை' என்பதில் யகாரம் விகாரத்தால் தொக்கது. விளையும்மே, ஈழிக்கும்மே, வீழ்க்கும்மே, சொரியும்மே, ஈயும்மே யென்பனவற்றில் மகாவொற்றுக்கள் விகாரத்தால் விரிந்தன. கிழங்கு கீழேதாழலிருத்தலை வீழ்த்தலென்றல் மரபு; "வள்ளி கீழ் வீழா வரையிசைத் தேன்றொடா" (11க) என்னுங் குறிஞ்சிக்கூவியாலும், "வயப்பிடி முழந்தாள் கடுப்பக் குழிதொறும், விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொழுங்கொடிக் கவலை" (கஉஎ-கஉஅ) என்னும் மலைபடு

பவணழித்தென்றும் பாடம்.

கடாத்தாலு முணர்க. ஒரி - தேன்முதிர்ந்தாற்பரக்கும் நீலநிற மென்பதை, “நீனிற வோரி பாய்த்தென வெடுவரை, நேமியிற் செல்லு நெய்க்கணிறால்” (நுஉச - நுஉரு) என்னும் மலைபடுகடாத் தாலுமுணர்க. பவர் - மேற்பகுதி. மீன் - நகரத்திரம். மீன்கணற்று - மீனற்று. பரிசை - வித்ததை. சுகிர்தல் - சிக்கறவடித்தல். பண்ணி - வாசித்தற்கு ஆயத்தஞ்செய்து. ஒலித்தல் - தழைத்தல்; ‘ஒலித்தெங்கு’ என்பது பதிலுபபத்து, இரண்டாம்பத்து, 12, நாடு - பறம்புநாடு. குன்று - பறம்புமலை. ‘வியப்பின் கண்வந்தது’ என்றது, ‘அளிநேர’ என்பதிலுள்ள ஓகாரத்தை. மலையின் ஓக்கம் - மலையின் உயர்ச்சி. இச்செய்யுளை, தொல்காப்பியப்புறத்தினையியலில் “கொள்ளார்தேளம்” என்னுள் கட - ம் குத்திரவுரையில் அகத்து உழிஞையோனுடைய குறை வில்லாத்பெருஞ்செல்வம் கூறுத வென்னும் பொருளில் வரும் ‘அகத்தோன் செல்வம்’ என்னுந் துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர் நச்சிஞர்க்கினியர். படை - கரத்துபடை. (கக0க)

(கக0.) கடந்தடு தானே மூவிரும் கூடி
யுடன்றனி ராயினும் பறப்புகொளற் கரிதே
முந்தா றார்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு
முந்தா றுரும் பரிசிலர் பெற்றனர்
யாமும் பாரியு முளமே
குன்று முண்டுநீர் பாடினார் செவினே.

திண்ணாழி துறையும் அவை.

மூலவநதரும் பறம்புமுற்றியிருநதநகரை அவர் பாடியது.

இ - ன் - கடத்து அடு தானே மூவிரும் கூடி - வஞ்சியாது எதிரின்றி
கொல்லும் படையினையுடைய முன்றுதிமத்திருங் கூடி, உடன்றனிராயினும் -
பொருதிராயினும், பறம்பு கொளற்கு அரிது - பறம்பானது தும்மாற் கொள்
ளுதற்கு அரிதாகும்; முந்தாறு ஊர்த்து தண நல் பறம்பு நாடு - முந்தாறு
ஊர்களை யுடையது குளிர்த்த எல்ல பறம்புநாடு; முந்தாறு ஊரும் பரிசிலர்
பெற்றனர் - அம்முந்தாறு ஊர்களையும் பரிசிலர்பெற்றார்; நீர் பாடினார்
செவின் - நீவிர் பாடினாராய்வரின், யாமும் பாரியும் உளம் - துமக்கு யாமும்
பாரியுள்ளோம்; குன்றும் உண்டு - அதுவேயன்றி மலையுமுண்டு. - ஏ - று.

நீர் பாடிவரின் பறம்புநாடு பரிசிலர்முன்னேபெற்றமையின், அது
துமக்குங் கிடையாதென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

கு - பு. கடத்தல் - இப்பொருட்டானால், “ஒன்னதாரக் கடத்தேஉ
முரவுநீர் மாகொன்ற” என்னும் பாலைக்கலக்கீது நச்சிஞர்க்கினிய ரொழுதிய
உரையாலுணர்க; உள். மூவிரென்றது சேரரசோழபாண்டியர்களை. உடன்
றனிராயினும், உம்மை - சிறப்பு. பரிசிலர் - இரந்துவந்தோர். குன்றென்
றது, பறம்பினே. பாடினார் - வினையெச்சமுற்று. ‘யாமும், பாரியு முளம்’ என்
றதனால், “அன்பிலா ரெல்லார் துமக்குரிய ரன்புடையா, ரென்பு முரியர்

பிறர்க்கு” என்னுந் திருக்குறளுக்கிணங்கப் பரிசிலர்பாற் பாரிக்குள்ள அன்
பின் சிறப்பும், ‘குன்றுமுண்டு’ என்றதனைப் பறம்பு அதுகாறும் பரிசிலர்க்
குக்கொடுக்கப்படாமையும் விளங்குகின்றன. (கக0)

(ககக.) அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
நீலத் திணைமலர் புரைய முண்கட்
கிணைமகட் கெளிதாற் பாடினன் வரினே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—அளிது - இரங்கத்தக்கது; பேர் இருங்குன்று - பெரிய கரிய
குன்றம்; வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கு ஓ அரிது - அது வேலான்வெல்லுதல்
வேந்தர்க்கோ அரிதாகும்; பாடினன் வரின் - பாடினளாய் வருவாளாயின்,
நீலத்து திணை மலர் புரையும் உண் கண் கிணைமகட்டு எளிது - நீலத்தினது
இணைந்த மலரை யொக்கும் மையுண்டகண்ணையுடைய விறலிக்கு எளி
தாகும்.—எ -று.

பாடினளாய்வரினென்றகருத்து: அவட்கும் அவ்வாறன்றித் தன் பெண்
மையால் மயக்கி வென்றுகோடல் அரிதென்பதாம்.

கு - பு. அளிதோவென்பதில் ஓ வியப்பின்கண் வந்தது. தான் ஏ
இரண்டும் அசைநிலை. இருமை - கருமை; “இரும்பிடித்தொழுதி” என்பது
இந்தூல் சச - ம் பாட்டு. இணைந்தமலர் - இரண்டாகச்சேர்ந்தமலர், கிணை -
தடாரிப்பறை. க11க - ம்பாட்டுமுதலியவற்றை மகண்மறுத்துமொழிதலென்
னுந்துறையாகக்கூறியிருத்தலால், மூவேந்தரும் பாரிமகளிரை விரும்புவந்
ததுபற்றி அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் பெரும்பொர்நிகழ்த்தென்பது, ஊகித்
தறியப்படுகின்றது. (ககக)

(ககஉ.) அற்றைத் திங்க எவ்வெண் ணிலவி
னெந்தையு முடையே மெங்குன்றுப் பிறர்கொளா
சிறறைத் திங்க எவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்

நு குன்றுங் கொண்டார்பா மெந்தையு மிலமே.

திணை - பொதுவியல்; துறை - கையறுநிலை.

பாரிமகளிர் பாடியது.

இ - ன்.—அற்றை திங்கள் அ வெண்ணிலவின் - மூவேந்தரும் முற்றி
யிருந்த அற்றைத்திங்களின் அவ்வெள்ளியநிலாவின்கண், எந்தையும் உடை
யேம் - எம்முடையதந்தையையுமுடையேம்; எம் குன்றும் பிறர் கொளார் -
எம்முடையமலையையும் பிறர் கொள்ளார்; இற்றை திங்கள் இ வெண்ணில
வின் - இற்றைத்திங்களது இவ்வெள்ளியநிலவின்கண், வென்று எறி முரசின்

வேந்தர் - வென்றதைத்த முரசினையுடைய அரசர், எம் குன்றும் கொண்டார் - எம்முடைய மலையையும் கொண்டார், யாம எந்தையும் இலம் - யாம் எம்முடைய தந்தையையு மிழந்தோம்.—எ - று.

திங்களை மாதமென்பாரு முளர். ஒருவனை மூவேந்தருமுற்றியிருந்தும் வஞ்சித்துக்கொன்றமையின், 'வென்றெறி முரசின் வேந்தர்' என்றது, ஈண்டு இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய்வின்றது.

கு - பு. முற்றியிருந்த - குழ்த்திருந்த. அற்றை என்பது நெஞ்சறி சுட்டு. திங்கள் - சந்திரன். அறைந்த - முழங்கிய. தந்தையென்றது பாரியை. 'வென்றெறிமுரசின்வேந்தர்' என்றது, இத்தாலில் "ஒல்லுவதொல்லம்" என்னும் ௧௯௬ - ம்பாட்டிலுள்ள 'நோயிலராகநின்புதல்வர்', 'சிறக்கநின் னுள்' என்பனபோல் இகழ்ச்சிகுறிப்பாய்வின்றது. (௧௧௨)

(௧௧௩.) மட்டுவாய் திறப்பவு மைனிடை வீழ்ப்பவு
மட்டான் முனாக் கொழுநுவை யுன்சோறும
பெட்டாங் கீயும் பெருவளம் பழுனி
நட்டனை முன்னோ முன்னே யினியே
நு பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
நீர்வார் கண்ணேந் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்
சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே
கோற்றிண் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர்
நாறிருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே.

தீயையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளிரைப் பாப்பார்பாடுக்கீக்கொண்டபோவான் பறம்பு
விரித்த கபிலர் பாடியது.

இ - ன்.—மட்டு வாய் திறப்பவும் - மதுவீருதசாடியை வாய்திறப்பவும்,
மை விடை வீழ்ப்பவும் - ஆட்டுக்கிடாயை வீழ்ப்பவும், அட்டு ஆன்று ஆன
கொழுந் துவை ஊன்சோறும - அடப்பட்டி அமைத்தொழியாத கொழுவிய
துவையையும் ஊனையுமுடைய சோற்றையும், பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம்
பழுனி - விரும்பியபரிசே தரும் மிக்கசெல்வமுதிர்த்து, நட்டனை முன்னே -
எம்மோடு நட்புச்செய்தாய் முன்பு; இனி - இப்பொழுது, பாரி மாய்ந்தென
கலங்கி - பாரி இறந்தானாகக் கலங்கி, கையற்று - செயலற்று, நீர் வார்
கண்ணேம் - நீர்ஒழுக்கின்றகண்ணையுடையமாய், தொழுது நின் பழிச்சி
சேறும் - தொழுது நின்னைவாழ்த்திச் செல்லுதும், பெரும்பெயர் பறம்பே -
பெரியபுகழையுடைய பறம்பே, கோல் திரள் குறுந்தொடி முன்கை மகளிர் -
கோற்றொழிலாகச்செய்யப்பட்ட திரண்ட குறியவளையையணிந்த முன்கையி
னையுடைய மகளிரது, நூறு இரு கூந்தல் கிழவரை படர்ந்து - மணங்கமழும்
கரியகூந்தலைத் தீண்டுதற்கு உரியவரை நினைந்து.—எ - று.

பறம்பே, பெருவளம்பழுனி நட்டனை, முன்; இனி நாரிருங்கூந்தற் கிழவரைப்படர்த்து சேறுமெனக் கூட்டுக.

மன் - கழிவின் கணவந்தது. வாழியும், ஒவும் - அசைநிலை. ஆனாக் கொ முத்துவை யென்பதற்கு - விருப்பம் அமையாத கொழுத்துவை யெனினு மமையும்.

கு - பு. வினை - இப்பொருட்டாகலை "மசவலி நிலையு மாத்தாட் கொழுவிடை" என்னுத்திநுழுகா றுபாபடையா ழமுனர்க; உருஉ. அடப் பட்டு - சமைக்கப்பட்டு. துவை - உணவின் விசேடம்; துவையலென்றுங் கூறப்படும். கண்ணெம் - வினையெச்சமுற்று. பெயர் - புகழ்; "பெரும் பெயர்ப் பிரமன்" என்பது சீவகசிந்தாமணி, காமகளிலம்பகம், களவு. மகளி ரென்றது - பாரியின்புச் சுவியரை. கிழமை - உரிமை. கூந்தலைத்திண்டுதற்கு உரியவர் கணவர்; இல்து, "துவணிவ னைம்பால் பற்றவு ம்வளிவன், புன்றலை யோரி வாங்கினள் பரியவும்" என்னும் துறுத்தோகை, உருக - ஆம் செய்யு ளாலும், "பேசிய பெயரி னுளைப் பேதுறு தொழிவே னுயின், ஆசுமன் பிலாத புன்பெண் கூத்தல்யா னணைவ லென்றான்" என்னும் சிந்தாமணி, சுரமஞ்சரி யாரிலம்பகம் அ - மகவியாலுமுணரப்படும். மன்றோ, ஒ - அசை நிலை. (ககக)

(ககசு.) சென்றுதின் றேரர்க்குத் தோன்றுஞ் சிறுவரைச்

சென்றுதின் றேரர்க்குத் தோன்று மன்ற

களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல

நறவுப் பிழிந்திட்ட கோ துடைச் சிதறல்

நு வாகம் பொழுது முன்றிற்

தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே.

தனையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளிரைக்கொண்டுபோம் கபிலர் பறம்புநோக்கித்,ன்றுகொல் லியது.

து - ஸ. - ஈண்டி நின்றேரர்க்கும் மதானமும் - இவ்விடத்துநின்றேரர்க் குத் தோன்றும்; சிறுவரை சென்று நின்றேரர்க்கும் தோன்றும் மன்ற - சிறிது எல்லேபோய் நின்றேரர்க்கும் மதானமும், நிச்சயமாக; களிறு மென்றிட்ட கவளம்போல - யானை மென்றுபோகடப்பட்ட கவளத்தினது மிகாதுபோல, நறவு பிழிந்திட்ட மிகாது உடை சிதறல் - மதுப்பிழிந்துபோகடப்பட்ட கோதுடைத்தாகிய சிதறியவற்றினின்றும், வார் அசம்பு ஓழுதும் முன்றில் வார்த்த மதுச்சேறு ஓழுதும் முற்றததையுடைய, தேர் வீச இருக்கை நெடி யோன் குன்று - தேர்வழங்கும் இருப்பையுடைய உயர்த்தோனுடையமலை.

நெடியோன்குன்று தோன்றுமென்றது, புகழான் உயர்த்து காணாதார்க ழும் செலிப்புலகைத்தோன்றும், அவனுளனாகலத்து; இப்பொழுது பிற மலைபோலக் கட்டிலுனாகத்தோன்ற மனவாயிற்றெனக் கையற்றுக்கூறியவாரு கக் கொள்க.

கு - பு. மன்ற - தெளிவென்னும்பொருளைத்தருவதே, தாரிடைச்சொல்;
 “மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்” என்பது தொடிகாப்பியம்,
 இடைச்சொல்லியல், கள. நவனம் கோதுக்குவமம். வார்த்த - ஒழுகிய இங்
 கே பாரியை “தேர்வீ சிருக்கை கெடியோன்” என்றதுபோல, “தேர்வண்
 பாரி” என்று பின்னுங்கூறுவர்; “சுரும்புண, நறவுவா யுறைக்கு நாக நெடு
 வழிச், சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய, பிறங்குவென் னருவி வீழுஞ்
 சாரற், பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” என்னும் சிறுபாணுற்றுப்படையாலும்.
 “பூத்தலை யற அப் புணைகொடி முல்லை, காத்தழும் பிருப்பப் பாடாதாயினுங்,
 கறங்குமணி கெடுத்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த, பரத்தோங்குசிறப்பிற் பாரி”
 என்னும் இந்நூல் ௨௦௦ - ம் செய்யுளாலும் இவன் முல்லைக்கொடிக்குத் தேர்
 கொடுத்தானென்று தெரிகின்றது; இதுபற்றியே, “முல்லைக்குச் தேரு மயி
 லுக்குப் போர்வையு, மெல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை, யிரவாம
 லீந்த விதைவர்போ னீயுங், கரவாம லீகை கடன்” என்றார் புறப்பொருள்
 வெண்பா மாலையுடையாரும். குன்றுதோன்றுமென்க. கெடியோன் - பாரி.
 கையற்று - செயலற்று. (ககச)

(ககரு.) ஒருசா ரருவி யார்ப்ப வொருசார்
 பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்
 வாக்க வுக்க தேக்கட் தேறல்
 கல்லலைத் தொழுகு மன்னே பல்வே
 று லண்ணல் யானே வேந்தர்க்
 கின்னா னாகிய இனியோன் குன்றே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன் — ஒருசார் அருவி ஆர்ப்ப - ஒருபக்கம் அருவி ஆர்த்து ஒழுக, ஒரு
 சார் பாணர் மண்டை நிறைய பெய்ம்மார் - ஒருபக்கம் பாணருடைய மண்டை
 கன்றிரம்பும்படி வாக்கவேண்டி, வாக்க உக்க தேக்கன் தேறல் - வடித்தலால்
 உக்க இனிய கள்ளாகிய தேறல், கல் அலைத்து ஒழுகும் - கல்லையுருட்டி ஒழுகும்;
 பல்வேல் அண்ணல் யானே வேந்தர்க்கு - பல்வேற்படையுடனே தலைமை
 பொருந்திய யானையையுமுடைய வேந்தர்க்கு, இன்னான் ஆகிய இனியோன்
 குன்று - கொடியோனாகிய இனியோன்மலை; மன் - அது கழிந்தது — எ - று.

குன்று தேறல் கல்லலைத் தொழுகும்; இனி அது கழிந்ததென்று கூட்டுக.

அருவியும் அவனுள்ளுமின் உளசாவதென்பது கருத்து. மன் - கழி
 வின் கண் வந்தது. குன்று தேறல் கல்லலைத் தொழுகுமென இடத்துநிகழ்
 பொருளின் நொழில் இடத்துமேல் ஏறிநின்றது.

கு - பு. மண்டை - பிச்சைப்பாத்திரம். உக்க - சிந்திய. வேந்தர்க்கு
 இன்னானென்றமையால், இரவலர்க்கு இனியோன் என்பது பெறப்பட்டது. (1)

(ககக.) திரீர்ப் பெருங்குண்டு சுனைப்பூத்த குவளைக்

கும்பணிழ் முழுநெறி புள்வரும்

லேந்தெழின் மழைக்க ணின்னகை மகளிர்

புன்முக சுவலைய முண்மிடைவேலிப்

ரு பஞ்சி முன்றிற் சிற்றி லாங்கட்

பீரை நாரிய சுரையிவர் மருங்கி

னீத்திலைக் குப்பை யேறி யுமண

ருப்பொய் யொழுகை யெண்ணுப மாடோ

நோகோ யானே தேய்கமா காலே

க0 பரில்பூஞ் சோலை மயிலெழுந் தாலவும்

பரிலிருஞ் சிலம்பிற் கலைபாய்ந் துகளவும்

கலையுங் கொள்ளா வாகப் பலவும்

கால மன்றியு மரம்பயம் பகரும்

யாண ரறாஅ ளியன்மலை யற்றே

கரு யண்ணை நெடுவரை யேறித் தத்தை

பெரிய நறவிற் கூர்வேற் பாரிய

தருமை யறியார் போரெதிர்த்து வந்த

வலம்படு தானே வேந்தர்

பொலம்படைக் கவிமா வெண்ணு வோரே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் மாயுதது.

இ - ன்.—தீ நீர் பெரு குண்டு சுனை பூத்த குவளை - இனிய நீரை யுடைய பெரிய ஆழ்த் சுளைக்கட் பூத்த செங்கழுநீரினது, கும்பு அவிழ் முழுநெறி புள்வரும் - முகையவிழ்த் புறவிதழொடித்த முழுப்பூ வாற்செய்யப்பட்ட தழையசையும் அரையினையும், ஏந்து எழில் மழை கண் - மிக்க அழகையுடைய குளிர்த்த கண்ணினையும், இன் னகை மகளிர் - இனிய முறுவலையுமுடைய மகளிர், புன் முக சுவலைய முண் மிடை வேலி - புல் மொய்த்த சுவலையுடையவாகிய முள்ளால்கெருங்கிய வேலியையும், பஞ்சி முன்றில் - பஞ்சுபார்த முற்றத்தையுமுடைய, சிற்றில் ஆங்கண் - சிறியமனை யிடத்தின்கண், பீரை நாரிய - பீர்த்த முளைத்த, சுரை இவர் மருங்கின் - சுரைபடர்த்த இடத்தில், ஈந்து இலை குப்பை ஏறி - ஈத்திலையையுடைய குப்பையின் கண்ணே ஏறி, உமணர் உப்பு ஓய் ஒழுகை எண்ணுப - உப்பு வாணிகர்கள் உப்புச்செலுத்தும் சகடத்தை எண்ணுவர்; நோகோ யான் - நோவேன் யான்; கால தேய்கமா - எனது வாழ்நாள கெடுவதாக; பயில் பூஞ் சோலை - செருங்கிய புவையுடைய சோலைக்கண், மயில் எழுந்த ஆலவும் - மயில் எழுந்த ஆடவும், பயில் இரு சிலம்பில் - பயின்ற பெரிய மலைக்

கண்ணே ஏறி, கலை பாய்ந்து உகளவும் - முசுக்கலைபாய்ந்து தாவவும், கலையும் கொள்ளா ஆக - அம்முசுக்கலையும் துகர்ந்து வெறுத்தலால் கொள்ளாவாம் பரிசு, காலம் அன்றியும் மரம் பலவும் பயம் பகரும் - காலம் அன்றாகவும் மரங்கள் பலவும் காயும் பழமுதலாயினவற்றை விளைந்து கொடுக்கும், யாணர் அரு வியன் மலை அற்று - புதுவருவாய் ஒழியாத அகன்ற மலையைப்போலும் பயனுடைத்தாகிய, அண்ணல் கெடுவரை ஏறி - தலைமையையுடைய உயர்ந்த வரையின் கண்ணே ஏறி, தந்தை - தம்முடைய தந்தையாகிய, பெரிய நறவின் கூர் வேல் பாரியது - மிக்க மதுவினையும் கூரியவேலினையுமுடைய பாரியது, அருமை அறியார் - பெறுதற்கு அருமையை அறியாராய், போர் எதிர்த்து வந்த - போர் ஏற்று வந்த, வலம்படு தானை வேந்தர் - வென்றிப்பட்ட சேனையை யுடைய அரசரது, பொலம்படை கலிமா எண்ணுவோர் - பொன்னாற் செய்த கலனை முதலியவற்றையுடைய மனஞ்செருக்கிய குதிரையை எண்ணுவோர்.—௭ -று.

வியன்மலையென்றது, அரைமலையை. கெடுவரையென்றது, உச்சிமலையை.

இன்னகைமகளிர், கெடுவரையேறி முன்பு வேர்க்கலிமாவை எண்ணுவோர், இப்பொழுது ஈத்திலைக்குப்பையேறி உமணர் உப்பொய்யொழுகையை எண்ணுவர்; இதற்கு சேவேன் யான்; எனதுவாழ்காள் கெடுவதாக வென வினைமுடிவுசெய்க.

அற்றேயென்னும்சொரம் - அசைநிலை; வியன்மலை அத்தன்மைத்தென்ப பிறிதோர்தொடராக்கி உரைப்பினு மமையும்.

கு - 4. முழுநெறி - புறவிகழொடித்த முழுப்பு; சிலப்பதிகாரம், மனையறம்படுத்தகாதையில், “கழுநீர் ராம்பன் முழுநெறிக் குவளை” எனவும், “கழுநீர்ப் பிணையன் முழுநெறி” எனவுமுள்ள அடிகளில் வந்த முழுநெறி என்பதற்கு முறையே இதழொடிக்கப்படாத தென்றும், இதழொடியாத கட்டினதென்றும் பொருள்கூறுவர் அடியார்கீகநல்லாரீ. தழை - துறிஞ்சி நிலத்து மகளிரணியும் ஒருவகை உடை; இது கழுநீர்முதலிய மலர்களினாலேனும், தளிர்களினாலேனும், விரவிய இவ்விரண்டினாலேனும் ஆக்கப்படுவது; இதனை, “அளிய காமே கிறுவெள் ளாம்பல், இளைய மாகத் தழையாயினவே” என்னும் இந்நூல் உச.அ - ம் செய்யுளாவும், “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறம்பூச், செங்கான் மராதத்த வாலின ரிடையிடு, சுரும்புண்த் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்த்தழை..... ..உடஇ” (உருக - உரு, என்னும் தீநுநுகாற்றுபாடையாலு முணர்க. முறவல் - சிரிப்பு. கவலை - கவர்த்த வழி. ஈத்திலை - ஈச்சமரத்தின் இலை. ஒய்தல் - செலுத்துதல். ஒருகை - பண்டியொழுங்கு. சகடம் - பண்டி. நோகு - னோவேன்; தன்மையொருமைவினைமுற்று; ஒ - அசைநிலை. முசுக்கலை - ஒருவகைக்குரங்கின் ஆண். மகளிரென்றது, அம்மலையில்வாழ்வாரை; பாரியின் மகளிரையன்று. தகதையென்பது, இந்நூலில் “சிறியகட்பெறினே” என்னும் உருகு - ம் செய்யுளில்வந்துள்ள ‘ஆசாகெந்தை’ என்பதுபோல நின்றது. (ககக)

(கக௭.) மைம்மீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினுந்
தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடி னும்
வயலக நிறையப் புதற்பூ மலர்
மனைத்தலை மகவை யின்ற வமர்க

நு ணாமா நெடுநிரை நன்பு லாரக்
கோலல் செம்மைபிற் சான்றோர் பல்கிப்
பெயல்பிழைப் பறியாப் புன்புலத் ததுவே
பிள்ளை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கு

க0 மாய்தொடி யரிவையர் தந்தை நாடே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மை மீன் புகையினும் - சனிமீன் புகைகளோடுகூடிப் புகை யினும், தூமம் தோன்றினும் - எல்லாத்திசைகளிலும் புகைக்கோள் தோன் றினும், தென்றிசைமருங்கின் வெள்ளி யோடி னும் - தென்றிசைக்கண்ணே சுக் கிரன் போகுநிலும், வயல் அகம் நிறைய - வயலிடம் விடாவுமிக, புதல் பூம லர் - சிறுதுறுகளிடத்துப் பூக்கள் மலர், மனைத்தலை - மனையிடத்து, மகவை ஈன்ற அமர்கண் ஆமா நெடு நிரை - குழுவியையின்ற மேவிய கண்ணையுடைய ஆமாவின்து நெடியநிரை, கல் புல் ஆர - கல்லபுல்லை மேய, கோல் செம்மை யின் சான்றோர் பல்கி - கோல் செவ்விசைகளின் அமைந்தோர் பலராக, பெயல் பிழைப்பு அறியா புன் புலத்தது - மழை தப்புதலை அறியாத பல்லியநிலத் தின் கண்ணது; பிள்ளை வெருகின் முள் எயிறு புரைய - இளைய வெருகினது உரியபல்லை ஒப்ப, பாசிலை முல்லை முகைக்கும் - பசிய இலையையுடைய முல்லை அரும்பும், ஆய் தொடி அரிவையர் தந்தை நாடு - நுண்ணிய தொழிலையுடைய வளையினை அணிந்த மகளிருடைய தந்தையின் நாடு — எ - று.

பல்கியென்பதனைப் பல்குவெனத் திரிக்க.

அரிவையர் தந்தை நாடு, பெயல்பிழைப்பறியாப் புன்புலத்தது வெனக் கூட்டுக.

என்றதனுற்போத்தது : புன்புலத்ததாயிருந்ததே! அது பெயல்பிழைப் பறியாமை, கோல்செம்மையினான் உளதாயதன்றே; அவ்வாறு கோல்செவ்வி தாக நிறுத்தியவனை இழப்பதெயென்று அவன்நாடு கண்டு இரங்கியவாறாகக் கொள்க.

கு - பு. சனி கரியநிறமுடையனாதலின், மைம்மீனென்றார்; அவனுக் குரிய, காரி, கரியவன் முதலிய காரணக்குறியாலு முணர்க: சனிபுகைதலா வது - இடபம் சிங்கம் மீனம் இவற்றினோடு மாறுபடுதல்; நுவுற்றான், சிங்கம் மகநாளாதலின் சனி தனக்குப்பகைவீடாகிய சிங்கராசியிற் புதின் உலகிற்குப் பெருந்திங்கு விளைவிப்ப னென்பது பற்றியே “மகத்திற் புக்கதோர் சனி

யெனக்காலும்” என ஸ்ரீகந்தராமரீத்திராயனும், தஞ்சைவாணன் கோணவயில், “அடையார்தமக்கு, மகத்திற் சனியன்ன சந்திரவாணன்” எனப் பொய்யாமொழிபபுவரும், வாயுசங்கிதைக் கடவுள்வாழ்த்தில், “மகத்தில் வாழ்சனியாயின” என்று துலசேகரவரகுணராமபாண்டியரும், பாரதம், பதினொராம் போர்ச்செருக்கத்தில் “விசயன் நம்முற குதவி செய்யாமன், மகத்திற் சனிபோல் வளோக்குவம்யாம்” என வில்லிபுத்தூரார்வாரும் கூறுவாராயினர். தூயம் புகைக்கொடி யென்றும் கூறப்படும்; தூமகேது என்பது மதுவே; அது வட்டம், சிலை, நுட்பம், தூமம் என்னும் கார்த்துறைகோட்கள் நான்கனுமொன்று; இசையுடையதோற்றம் உலகத்திற்குத் தீங்குவிளைவிக்குமென்பதை “தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய” (கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம்) என்பதனுலு முணர்க. தென்றிசைக்கண்ணே வெள்ளி செல்லுதல் தீங்கென்பதை, “வனசயில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன், நிசை திரிந்து தெற்கேகினும்” (க - உ) என்னும் படடிப்பாடலையாலு முணர்க. லுச்செய்யுளிலுள்ள முதலிரண்டடியின் கருத்து, “கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும் விரிகுதிர்வெள்ளி தென்புலம்படரினும்” என்று சிப்பபதிநாமம், மரிகாண்காதையில் அமைத்திருத்தல் காண்க. குழவி-கன்று. மேலிய - விரும்பிய ஆமா - காட்டுப்பசு. வெருகு - காட்டுப்பூனை; இதனை ‘படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி, விடக்கிற் கா க வேற்றயிர் கொள்வது’ என்பர் தஞ்சை ரீக்கினியர். “பிள்ளை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப், பாசிலை முல்லை முகைக்கும்” என்றது, சிந்தாமணியில் கனகமாலையாரிலம் பகத்தில் “வெருகு டேவடப் சிரிப்பனபோன் முகைத்த முல்லை” என்று திருத்தக்கதேவர் கூறியிருத்தலை நினைப்பிக்கின்றது. ‘ஆய்தொடியரிவையர்’ என்றது, இங்கே பாரிமகளிரை. முகைக்குற டென்க. மைம்மீன்புகைதல் முதலிய நற்பாதங்கள் நிகழினும் ஆய்தொடியரிவையர்தத்தை நாமு, ‘வயலக கிறைய.....புன்புலத்ததுவே’ என்றதனால், பாரியின் செங்கோன்மை நன்கு புலப்படுகின்றது; “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி னுறைகோடி, யொல்லாது வானம் பெயல்” எனவும், “ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் தூன்மறப்பர், காவலன் காவா னெனின்” எனவும் திருவாளர் அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க.

(ககஎ)

(ககஅ.) அறையும் பொறையு மணந்த தலைய

வெண்ணாட் டிங்க ளையை கொடுங்கரைத்

தெண்ணீர்ச் சிறுதுளங் கீள்வது மாதோ

கூர்வேற் குவைஇய மொய்ம்பிற்

நு றேர்வண் பாரி தண்பறம்பு நாடே .

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய - பாரையும்சிறுருவெங்கு கடையதலையையுடையவாகிய, எண்ணுள் திங்கள் அளைய - எட்டாம்பக்கத்

துப் பிறைபோலும், கொடுங்கரை - வளைந்தகரைகளையுடைய, தெண்ணீர்
சிறுகுளம்கீள்வது - தெளிந்தநீரையுடைய சிறியகுளம் பாதுகாப்பாரின்மை
யின் உடைவதுபோலும்; கூர்வெல் குவைஇய மொய்ப்பின் - கூரியவேலை
யேந்திய திரண்டதோளையுடைய, தேர்வண்பாரி - தேர்வண்மையைச்செய்
யும்பாரியது, தண் பறம்பு நாடு - குளிர்ந்தபறம்புநாடு.—எ - று.

நாடுகுளங்கீள்வதென இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்துமேல்
வறிநின்றது. மாடீதா - அசைநிலை

கு - பு. சிறுகுவடு - சிறுமலை. எட்டாம்பக்கம் - எட்டாந்திதி; அஷ்ட
டமி. தலையகொடுங்கரையெனவும், நாடுகுளங்கீள்வதெனவும் இயைக்க. நாடு -
இடம்; குளம் - இடத்துநிகழ்பொருள்; கீளுதல் - அதன்றொழில். (ககஅ)

(ககக.) கார்ப்பெய நலையு காண்பின் காலேக
களிற்றுமுக வரியிற் நெறுநீ பூப்பச்
செம்புற் றியலி னின்னளைப் புளித்து
மென்றினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
நு நிழலி னீளிடைத் தனிமாம் போலப்
பணைகெழு வேந்தரை யிறந்து
மிவலர்க் கீயும் வள்ளியோ னுடை.

தீயையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கார் பெயல் தலையு - கார்காலத்துமறை பெய்துமாதிய,
சுண்பு இன் கால - காட்சியினியகாலத்து, களிற்று முக வரியின் - களிற்று
முகத்தின்கண் புதர்ப்பால், நெறுநீ வீ பூப்ப - நெறுழினது மலர் பூப்ப,
செம்புற்று ஈயலின் இன் அனை புளித்து - செம்புற்றின்கண் ஈயலை இனிய
மாரோடு கூட்டி அடப்பட்ட புளிக்கறியையுடைத்து; மெல் தினை யாணர்
ந்து - மெல்லிய தினையாகிய புதுவருவாயையுடைத்து; முன்பு. நந்துங்
கொல்லோ - இனி அது கெடுங்கொல்லோ! நிழல் இல் னீளிடை தனிமாம்
பால் - நிழலில்லாத நெடிய வழிக்கண் நின்ற தனிமரத்தை யொப்ப, பணை
கெழு வேந்தரை இறந்தும் - முரசையுடைய அரசரின் மருத்தும், இரவலர்
க்கு ஈயும் வள்ளியோன் நாடு - இரவலர்க்கு வழங்கும் வண்மையையுடைய
னது நாடு.—எ - று.

பூப்பவென்னும் வினையெச்சம் இன்னளைப்புளித்தென்னும் குறிப்பொடு
படிந்தது.

வள்ளியோனாடு, இன்னளைப்புளித்து; யாணர்த்து; அது நந்துங்கொ
லோ வெனக்கூட்டுக.

நெறுழென்றது, காட்டகத்ததோர்கொடி; புளிமாவென்றுரைப்பாரு
ளார்.

கு - பு. “தலைப்பெய நலைஇய” என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையிலும். புதர் - புள்ளி. தெறுழ் - கார்காலத்து மலர்வதோர் கொடி; துறிஞ்சிப்பாட்டில் “எரிபுரை யெறுமுஞ் சுள்ளி கூவிரம்” என்பதில் எறுமுன்பதோர் கொடி கூறப்பட்டுள்ளது. ஈயல் - ஈசல். ‘நிழலி னீளிடைத் தனிமரம் போல’ என்று ஈண்டுக்கூறியதை நினைந்தே சிந்தாமணி, கடவுள்வாழ்த்தில், “பன்மாண் குணங்கட்கு” என்னும் மூன்றாக்கவியின் விசேடவுரையில், ‘அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல அடைந்தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு’ என்று நச்சிஞ்சிக்கினியச் எழுதினவென்று தெரிகின்றது. “அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் செல்லா, நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கி” என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளும் இங்கே அறியத்தக்கது. ‘பணைகெழு வேந்தரை யிறத்து, மிவலவர்க் கீடும் வள்ளியோ னாடு’ என்று ஈண்டுக்கூறியதுபோல “அண்ணல் யானை வேந்தர்க், கின்னா னாகிய வினியோன் குன்று” என்று மூன்றுக்கூறியிருத்தல் காண்க.

(ககக)

(கஉ௦.) வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவற்
கார்ப்பெயற் கலித்த பெரும்பாட் டூத்துப்
பூழி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்
பல்லி யாடிய பல்கிளைச் செவ்விச்

ரு களைகால் கழாவிற் றோடொலிபு நந்தி
மென்மாரிற் புளிற்றுப்பெடை கடுப்ப நீடிக்
கருந்தான் போகி யொருங்குபின் விரிந்து
கீழு மேலு மெஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவா கரியத்

க௦ திணைகொய்யக் கவ்வை சுறுப்ப வவரைக்
கொழுங்கொடி விளர்க்காய் கோட்பத மாக
நிலம்புதைப் பழுனிய மட்டின் நேறல்
புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பகர்ந்து
நறுநெய்க் கடலை விசைப்பச் சோறட்டுப்

கரு பெருந்தோ டாலம் பூசன் மேவா
வருந்தா யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
விரும்பல் கூந்தன் மடந்தையர் தந்தை
யாடுகழை நானுஞ் சேட்சிமைப புலவர்
பாடி யானுப் பண்பிற் பகைவ

உ௦ ரோடுகழற் கம்பலை கண்ட

செருவெஞ் சேளய் பெருவிற னாடே.

தீயையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ ௨ ன். — வெப்புள் விளைந்த - வெம்மைமுதிர்ந்த, வேங்கை செஞ் சுவல் - வேங்கைமரத்தையுடைய சிவந்த மேட்டுநிலத்து, கார் பெயல் கலித்த - கார்காலத்து மழையால் மிகுத்த, பெரு பாடி ஈரத்து - பெரியசெவ்வியையுடைய ஈரத்தின்கண், பூழி மயங்க - புழுதி கலக்க, பல உழுது வித்தி - பலசால்பட உழுது விதைத்து, பல்லி ஆடிய - தாளியடிக்கப்பட்ட, பல்கிளைச் செவ்வி - பல்கிளையையுடைய செவ்வியின்கண், களை கால் கழாலின் - களையைய அடியில் என்றும் களைதலால், மேதாடு புல் பு ள், தி - இலை ள் மழுத்துப் பெருகி, மென்மயில் புனிது மேடை கடுப்ப நீடி - மெல்லிய மயிலினது ஈன்று அணிய மேடையையொப்ப ஒங்கி, கரு தாள் போகி - கரியதண்டு கீண்டு, ஒருங்கு பீள் விரிந்து - எல்லாம் ஒருங்கு குள் விரிந்து, கீழும் மேலும் எஞ்சாமை பல காய்த்து - கதிரினது அடியும் தலையும் ஒழியாமல் மிகக்காய்த்து, வாலிதின் விளைந்த புதுவரகு அரிய - சீரிதாகவிளைந்த புதியவரகை அறுக்க, திளைகொய்ய - திளையை அரிய - கவ்வை கறுப்ப - எள்ளிளங்காய் கறுப்ப, அவரை கொழுங்கொடி விரர் காய் கொள் பதமாக - அவரையினது கொழுவிய கொடியின்கண் வெள்ளைக்காய் அறுக்குஞ் செவ்வியாக, நிலம் புதை பழுனிய மட்டு இன் தேறல் - நிலத்தின்கண் புதைக்கப்பட்டு முற்றிய மதுவாகிய இனிய தேறலை, புல் மேய் குரம்பை குடிதொறும் பகர்ந்து - புல்லாலே வேயப்பட்ட சிறியமனையின்கண் குடிபுள்ள இடந்தோறும் நகரக் கொடுக்க, நறு நெய் கடலை விசைப்ப சோறு ஆட்டு - நறியநெய்யிலே கடலைதுள்ள அதிவேக சோற்றைச் சமைத்து, பெருநீர் கான் தாலம் பூசல் மேவா - ஸாட்டுதற்குப் பெரியமேதாளினையுடைய மனையான் கலம்பூசுதலைப் பொருத்த, வருந்தா யாணர்த்து நந்துங்கொல்லோ - வருந்தவேண்டாத புது வருவாயையுடைத்து, முன்பு; இனி அதுகெடும்பொறும்; இரு பல் கூத்தல் மடந்தையர் தந்தை - கரிய பலவாகிய கூத்தலையுடைய மடந்தையர்க்குத் தந்தையாகிய, ஆடு கழை நாலும் சேண் சிமை - அசைந்த மூங்கில் இழை நொலிக்கும் உயர்ந்த உச்சியையுடைய, புலவர் பாடி ஆளு பண்பின் - புலவர் பாடப்பட்டு அமையாத தன்மையையுடைய, பகைவர் ஓடு கழல் கம்பலை கண்ட - பகைவரது புறங்கொடுத்தோடும் வீரக்கழலினது ஆரவாரத்தைக் கேட்டு நாணிப் பின்செல்லாது கண்டுநின்ற, செரு வெம் சேய் பெருவிறல் நாடு - போரை விரும்பிய சேயையொக்கும் பெரிய வென்றியையுடைய வனது நாடு.—எ -று.

வித்தி ஆடிய செவ்வியென வியையும். கத்தியென்பதுமுதலாய விளையெச்சங்கள் விளைந்தவென்னும் பெயரெச்சவிளையோடும், அரியவென்பது முதலாக மேவாவென்ப தீருக நின்ற விளையெச்சங்கள் யாணர்த்தென்னுங் குறிப்புவிளையோடுமுடிந்தன. பகர்தென்பது, பகாவெனத் திரிக்கப்பட்டது விசைப்பச் சோறாட்டு மேவாவென இயையும்.

செருவெஞ்சேய் பெருவிறலது சேட்சிமையையுடைய நாடு, யாணர்த்து; அது நந்துங்கொல்லோவெனக்கூட்டுக.

பெருந்தோளென்பது, பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. வெப்புளென வெம்மைக்கு அதுவும் ஓர் வாய்பாடாய்நின்றது; வெம்மையை உள்நாம் முதிர்த்தவெனினு மமையம்

ரு - பு. பல்லியாடுதல், தாளியடித்தல், ஊட்டித்தல் என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்; அது, நெருங்கிமுளைத்த பயிர்களைக் கலைத்தற்கும் வருத்தம்ன்றிக் களைபிடுங்குதற்குமாகக் கீழ்க்காங்கியுள்ள கூரியபல முளைகளையுடைய பலகையின் துரண்டுபக்கத்தும் மேற்புறத்திலுள்ள வளையங்களிற்கட்டியகயிறுகளைச் சேர்த்துப்பூட்டிய நுகத்தை வாய்கட்டப்பட்டுள்ள எருதுகளின் பிடரியில் வைத்துப் பூட்டி உழச்செய்தல்; இத்தொழிலைத் தென்னாட்டிற் பரக்கக்காணலாம். செவ்வி - காலம். கறுப்ப - முற்ற; “சிறுதினை கொய்யக் கெளவை கறுப்ப” (உருக) என்னும் மதுரைக்காஞ்சி உரையாலுணர்க. வேய்தல் - மேய்தல் கலம் - உண்கலம். பாரியை இங்கே மடந்தையர்தந்தையென்றதுபோலக் கீழ்க்கள - ம் செய்யுளிலும் “ஆய்தொடியரிவையர் தந்தை” என்று கூறியிருத்தல் காண்க. சேய் - முருகக்கடவுள். தந்தையாகிய பெருவிறல் என இயைக்க காடு - பறம்புகாடு நந்தி என்பது முதலாய வினையெச்சங்கள் - எந்தி, நீடி, மீபாகி, விரிந்து, காய்ந்து என்பன. அரிய என்பது முதலிய வினையெச்சங்கள் - அரிய, கறுப்ப, ஆக, பகர, மேவர என்பன. (கஉப)

(கஉக.) *ஒருகிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்

வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது

மீத லெளிதே பாவண் டோன்ற

ரு லதுநற் கறிந்தனை யாரிற்

பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே.

தி - ன - அது; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் கபிலர் பாடியது.

தி - ன்.—ஒருகிசை ஒருவனை உள்ளி - ஒருகிசைக்கண் வள்ளியோனாகிய ஒருவனைநினைந்து, நாற்றிசை - னான்குகிசையிலுமுள்ள, பரிசின்மாக்கள் பலரும் வருவர்—; வரிசை அறிதல் அரிது - அவருடைய தரத்தையறிதல் அரிதாகும்; ஈதல் பெரிதும் எளிது - கொடுத்தல் மகவும் எளிதாகும்; மாவன் தோன்றல் - பெரியவன்மையையுடையதலைவ! அது நற்கு அறிந்தனை ஆயின் - நீ அவ்வரிசையறிதலை நன்றாக அறிந்தாயாயின், புலவர்மாட்டு பொது நோக்கு ஒழி - அறிவுடையோரிடத்து வரிசை கருகாது ஒருசாமாகப்பார்த்தலைத் தவிர்வாயாக — எ - று.

இப்பாட்டினை, பாடாண்டிணைக்குரிய ஒருவகைவிடையுள் சிறிதெனற விடைக்கு உதாரணமாகக்காட்டினர் நச்சிசைக்கீதனியர் [தொல். பொரு. புறத்திணையியல், உரு - ம் குத்திரவுரை].

நு - பு. வன்னியோன் - வண்மையையுடையோன். நற்கு - நன்கின்
 னாகம்; "பண்டெந்தறியாப் புலம்பெயர் புதுவீர்" என்பது மலைபடுகடாம்,
 ௩௨ இதற்கோர், இவ்வாறே அருங்கலச்செப்பிலுள்ள துறள்வேண்
 டிகளின் இதழிய்; மிக வாதநாபது. மதி - முன்பிலையடை நிலை
 னடைக்கோர். 'உதையாகதான்' - என்னும் திருக்குறள் இங்கே அறி
 வாவுது (௧௨௧)

கடல்கொள்பபாது உடலுந் துக்கார்
 கழல்புனை திருந்துக் காரின் னுடே
 மழல்புறநுதலுந் துணை துணை
 விபாத் திருநின் விறல்கெழு தானை
 நு மூவரு ளொருவன் துபபா கியமொன
 வேத்தினர் துநுந் கூழ் துக்குப
 வாழ்த்தினர் வுநுந் மிவல் துணை
 வடமீன் புறாபுங் கற்பின் மடமொழி
 யரிவை தோளளவு வல்லதை

க0 சினதென விலை நீ பெருந்தித் தையே.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கடல் கொள்பபாது - கடலாற்கொள்ளப்பபாது, உடலுந்
 ஊக்கார் - அதனைக்கொள்ளுதற்குப் பகைவர் மேற்கொள்ளார், கழல் புனை
 திருந்து அடி காரி - வீரக்கழலணித்த இலக்கணத்தால் திருந்தியநல்ல
 அடியையுடைய காரி! நின் நாடு—, அழல் புறந்தருஉம் அத்தனைது - அது
 வேள்வித்தீயைப்பாதுகாக்கும் பார்ப்பாருடையது; வீயா திருவின் - கெ
 டாத செல்வத்தினையும், விறல் கெழு தானை - வென்றிபொருந்திய படை
 யையுமுடைய, மூவருள் ஒருவன் துப்பாகியர் என - மூவேந்தருள் ஒருவனு
 க்கு வலியாகவேண்டுமென்று, எத்தினர் துநுந் கூழ் - அம்மூவர்பால்நின்
 றும் வந்தோர் தனித்தனி புகழ்த்து நினக்குத் தரும் பொருள், தம் குடி வாழ்
 த்தினர் வுநுந் இரவலாது - துமதுகுடியை வாழ்த்தினராய் வரும் பரிசில
 ருடையது; ஆதலால், வடமீன் புறையும் கற்பின் - வடதிசைக்கண்ணேதோ
 ன்றும் அருந்ததியையொக்குங் கற்பினையும், மடமொழி - மெல்லிய மொழி
 யினையுமுடைய, அரிவை தோளளவு அல்லதை - அரிவைபுடைய தோள்மாத்
 திரையல்லது, நினதென இலை - நின்னுடையதென்று சொல்ல ஒன்றுடை
 யையல்லையாயிருக்கவும், நீ பெருந்தித்தை - நீ பெரியசெருக்கினையுடைய
 யாயிராநின்றாய்; இதற்குக் காரணம் என்ன? ஏ - று.

எத்தினர்தருஉமென்று பன்மையாற்கூறியது, அவ்வேந்தன் அமைச்ச
 ரை. மூவருள் யானொருவன்; எனக்குத் துப்பாகியமொன அம்மூவரும் எத்தி
 னர்தருஉமென்று உரைப்பினு மமையும்.

நாடு அந்தணரது; கூழ் இரவலரது; அரிவைதோளளவல்லதை நினக்கு உரித்தாகக்கூறுதற்கு யாதும் இல்லையாயிருந்தது; நீ பெருமிதத்தையுடையயா யிருந்தாயென வியந்துகூறியவாறு.

கு - பு. காரியின் நாடு மலையும் மலைசார்ந்த இடமு மாதலின், 'கடல் கொளப்படாது உடலுநர் ஊக்கார்' என்றார். வேறுள்ளசங்கச்செய்யுட்களால் இந்தமலையமான் திருமுடிக்காரியின் இராசதானி பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரென்றும், இவனுடி அதனைச்சுழந்த நாடென்றும் தெரிகின்றது. அந்நாடு மலையமானுடென்றும் அதன் சிதைவாகிய மலாடென்றும் வழங்கப்படுதல் இவனுக்கும் இவன்குலத்தோர்க்கும் உரித்தாயிருந்தது பற்றியென்று சொல்லல் வேண்டும். திருக்கோவலூரில் அரசாண்டிருந்த ஸ்ரீ மெய்ப்பொருளையனாரைப் பெரியபுராணத்திற் 'மலாடர்கோமான்' என்று அருண்மொழித்தேவர் அருளிச்செய்திருத்தல்நான்க. "அத்தண ரென்போரறிவார்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ், செஞ்சண்மை பூண்டொழுத லான்" எனத் திருவள்ளுவநாயனாரும், வேதாத்தத்தை அணவுவோ ரென்று ஈச்சி னார்க்கினியரும் பொருள்செய்திருத்தலின், அத்தணரென்பதற்கு இவ்விரண்டு பொருளுங் கொள்ளுதல் தக்கது. ஆகிய - வியங்கோள். 'கூழே, துஞ்சுடி வாழ்த்தினர்வருஉம் இரவலரதுவே' என்றது கீழ் ௧௦௮ - ம் பாட்டில், 'பறம்பு பாடின ரதுவே' என்றற்போல நின்றது. அரிவையென்றது - மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மனைவியை. (௧௨௨)

(௧௨௩.) நாட்கள் ஞாண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தேரீ தல்லே

தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்

மகிழா தீத்த விழையணி நெடுந்தேர்

ரு பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—நாள் கள் உண்டு - நாட்காலையே மதுவையுண்டு, நாள் மகிழ் மகிழின் - நாளோலக்கத்து மகிழ்ச்சியை மகிழின், தேர் ஈதல் யார்க்கும் எளிது - தேர்வழங்குதல் யாவர்க்கும் எளிதாகும்; தொலையா நல்லிசை விளங்கும் மலையன் - கெடாத நல்ல புகழ்விளங்குமலையன், மகிழாது ஈத்த இழை அணி நெடுந்தேர் - மதுநுகர்த்து மகிழாது வழங்கிய பொற்படைகளால் அணி யப்பட்ட உயர்ந்ததேர், பயன் கெழு முள்ளூர் மீமிசை பட்ட - பயன்பொருத்திய முள்ளூர் மலையுச்சியின்கணுண்டாகிய, மாரி உறையினும் பல - மழையினது துளியினும் பல.—எ - று.

இதன்கருத்து - ஏனையோர்கொடை செயற்கையென்றும், இவன்கொடையற்கையென்றுங் கூறியவாறு.

MAHAMAHESWARAHYAYA,

Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY

கு - பு. கடல்லை - விகாரத்தால் லகரவொற்று விரிந்தது. நாட்காலே விடியற்காலம். மது - இங்கே வீரபாணம்; அது, பின் 'தேரீதல்' என்பதனாற் பெறப்பட்டது. டாடீளாலக்கம் - எல்லாரும்வந்து தன்னை எளிதிற் காணும்படி அரசன் காட்சிக்கெளியனும் வீற்றிருக்கும் காலேச்சமயச்சபை. இது நாளையென்று கூறப்படும்; "எங்கோ னிருந்த கம்பலை மூதூர், உடையோர் போல விடையின்று நூறுகி, செம்ம னுளவைய கண்ணுத்த புகுத, லெம்மண வாழ்க்கை யிரவலர்க் கெளிதே" என்னும் இத்தால் டுச - ம் செய்யுளானுணர்க. மகிழ்தல் - மதுவையுண்ணல்; "வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்த்த" என்று பின்வந்துள்ளது; கடக. படை - மெத்தைமுதலியவை; ஆபுதங்களுமா. முன்னர்மலை, "முரண்கொடுப்பிற் செய்வேன் மலையன், முன்னர்க் கானம்" எனவும், "ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முன்னர்ப், பலருடன் கழித்தவாண் மலையன்" எனவும் இவனுடையதாச இருத்தல் பற்றியே, அகநானூறு முசலியவற்றிற் பாராட்டப்பட்டிருத்தல்காண்க பாட்டுடைத்தலைவனுடைய மலையிற்பெய்யும்மழைத்துளிகளைக்காட்டிலும் பலவாகவென்றதல், அவனுடைய ஆறுமுதலியவற்றிலுள்ளமணலினும் பலவாகவென்றதல், அவனுடைய இயல்பைப் புகழ்து வாழ்த்துவது பளாடைக் கவிகளின் மரபாதலால், 'முன்னர்மீறிச்சைப், பட்ட மாரியுறைவினும் பலவே.....யீத்தடுங்குதேர்' என்றார்; கிழ் டா - ம் பாட்டில் "இமயத் திண்டியின் குரல் பயிற்றிக், கொண்டன் மாமழை பொழிந்த, ஈண்பலி னுளியினும் வாழிய பலவே" என்று சோழன் குளமுற்றத்தித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர்கிழாரும், நூ - ம் செய்யுளில் "நீடு வாழியர் கெடுத்தகை தாழ்நீர், வெண்டலைப் புணரியலைக்குஞ் செந்தி, னெடுவே ணிலைஇய காமர் வியன்றுறைக், கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய, வடுவா டெழக்கர் மணலினும் பலவே" என்று பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதனை மதுரைமருதவிநநாகனும் கூறியிருத்தல் காண்க. (கஉ௩-)

(கஉ௪.) நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்

பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்

வறிது பெயர்குவ றல்லர் நெறிகொளப்

பாடான் நிரங்கு மருளிப்

நு பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன். நான் அன்று போகி - நல்லநான் அன்றாகப் போய், புள் இடை தட்ப - புள்ளியித்தம் இடையெரின்று தடுப்ப, பதன் அன்று புக்கு - செவ்வியன்றாகச் சென்றகூடி, திறன் அன்று மொழியினும் - கூறுபாடன்றாக முனியும்வார்த்தைகளைச் சொல்லினும், வறிது பெயர்குவ றல்லர் - வறிதாக மீள்வா றல்லர்; நெறி கொள - ஒழுங்குபட, பாடி ஆன்று இரங்கும் அருவி - ஓசை

நிறைந்து ஒலிக்கும் அருவியையுடைய, பீடு கெழு மலையின் பாடியோர் - பெருமைபொருத்திய மலையையுடையோனைப் பாடியவர்கள். — எ - று.

மலையற்பாடியோர், வறிதுபெயர்குவரல்லரென்கூட்டுக.

அன்றியென்பது, அன்றெனத் திரிந்தது; செய்யுளாகலின். வறிதென்னுங் குறிப்புலையெச்சம், பெயர்குவரல்லரென்பதனுட் பெயர்தளையுமுடிந்தது; வறியரென்றுரைப்பாரு முளர்.

கு - பு. நாள் - ஈண்டு நல்லநாளின்மேற்று. புள்ளிமித்தம் - பறவைச் சகுனம்; நிமித்தமென்ததற்கு - அறிவிப்பதென்றுபொருள்; பின்வரும் நன்மை தீமைகளே யறிவிப்பதென்றபடி; “ஏதும்மன வையின்வந்தன வலமும்மயிலிடமுங், காகம்முத லியமுத்திய தடைசெய்வன கண்டான்” என்னுங் கம்பராமாயணச் செய்யுள் புள்ளிமித்தம்இடையேதடுத்தித்தெரிவித்தல்காண்க; (பால. பரசு. ௩). கூறுபாடு - மொழியுத்திறங்கள்; இதுனை, “திருனறிந்து சொல்லுக” என்னுந் திருக்குறளாலும், பரிமேலழகர் அதற்கெழுதிய விசேடவுரையாலும் உணர்க. முனியும்வார்த்தை - வெறுக்கும் வார்த்தை. வறிதாக்கிளல் - பயனின்றிமீளல். (கஉச)

(கஉரு.) பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன

நெருப்புச்சின் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை

பாளுக்கண் மண்டைபொ ரிழ்மாறு பெயர்

வுண்கு மெந்தைநிற் காண்குவந் திசினே

ரு நள்ளா தார்மிடல் சாய்ததவல் லாள

கின்மகி ழிருக்கையே

யுழுத நோன்பக டழிதின் றுங்கு

நல்லமிழ் தாகநீ நயந்துண்ணு நறவே

குன்றத் தன்ன களிறு பெயரக்

க0 கடந்தட்டு வென்றோனு நிற்க. றும்மே

வெலீஇயோ னிவனெனக்

கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர் பு

னிரைந்து வந்து சமரந் தாங்கிய

வல்வேன் மலைய னல்ல னாபி

கரு னல்லமர் கடத்த லெளிதும் னமக்கெனத்

தோற்றோன் றானு நிற்க. றும்மே

தொலைஇயோ னிவனென

வொருநீ யாபினை பெரும பெருமழைக்

கிருக்கை சான்ற வுயர்மலைத்

உ0 திருத்தகு சேய்நிற் பெற்றிசி றோர்க்கே,

திண்ண - வடகை; துறை - அரசவாகை.

சோமான் மாத்தரஞ்சோலிநம்பொறையும் சோழன் இராகதயம் வேடட பெருநற்கள்ளியும் பொருதவழிச் சோழந்தத் *துப்பாகிய தேர் வண்மலையினை வடவண்ணக்கீகன் பெருஞ்சாத்தொர் பாடியது.

இ - ன். பருத்தி பெண்டின் பனுவல் அன்ன - பருத்தி தூற்கும் பெண்டாட்டியது சுகிர்த பஞ்சுபோன்ற, நெருப்பு சினம் தணிந்த நிணம் தயங்கு கொழுக்குறை - நெருப்புத் தன்வெம்மையாறுதற்கு ஏதுவாகிய நிணமசைந்த கொழுலியதழகளை, பருஉ கண் மண்டையோடு - பெரிய உடலிடத்தை யுடைய கண்வார்த்த மண்டையோடு, ஊழ் மாறு பெயர உண்கும் - முறை முறையாக ஒன்றற்கொன்று மாறுபட உண்பேமாக, எந்தை - எம்முடைய தலைவ, நின் காண்கு வந்திசின் - நினைக்க காண்பேன் வந்தேன், நள்ளாதார் மிடல் சாய்த்த வல்லாள - பகைவரது வலியைத்தொலைத்த வலிய ஆண்மையையுடையோய்! நின்கிழ் இருக்கை - நினது மகிழ்ச்சியையுடைய இருக்கைக்கண், உழுத நோன் பகடு அழி தின்றார்க்கு - உழுத வலியபகடு பின் வைக்கோலத்தின்றாற்போல, நீ நயந்து உண்ணும் நறவு நல் அமிழ்தாக - நினதுதாளாற்றலாற்செய்த பொருளை யாவர்க்கும் அளித்துப் பின் நீவிரும்பியுண்ணும்கள்ளு நல்லஅமிழ்தாவதாக, குன்றத்து அன்ன களிது பெயர - மலைபோலும் யானை பட, கடந்து அட்டி வென்றோனும் வெல்லியோன் இவனென நின் கூறும் - எதிர்நின்று கொன்று வென்றவனும் நம்மை வெல்லித் தோனிவனென நினைனையே மகிழ்ந்து சொல்லும், கழல் அணி பொலிந்த சேவடி - வீரக்கழலாகிய அணியாற்சிறந்த செய்ய அடியாலே, நிலம் கவர்வு - போர்க்களத்தைக்கைக்கொள்ளவேண்டி, விரைந்துவந்து சமரம் தாங்கிய - விரைந்துவந்து போரைத்தடுத்த, வல் வேல் மலையன் அல்லறையின் - வலிய வேலினையுடைய மலையன் அல்லறையின், நல் அமர் கடத்தல் - நல்லபோரை வெல்லுதல், நமக்கு எளிதுமன் என - நமக்கு எளிதென, தோற்றோன் தானும் தொலைலையோன் இவனென நின் கூறும் - தோற்றவனும் நம்மைத் தொலைவித்தோன் இவனென நினைனையே புகழ்ந்துசொல்லும்; ஆதலால்—, ஒருநீயாயினை - நீஒருவனாயினாய், பெரும—! பெருமழைக்கு இருக்கை சான்ற - பெரிய மழைக்கு இருப்பிடமாகதற்கு அமைந்த, உயர் மலை - உயர்ந்த மலையையுடைய, திருத்தகு சேஎய் - திருத்தக்கசேயை ஒப்பாய்; நின் பெற்றிசினோர்க்கே - நினை நட்பாகவும் பகையாகவும் பெற்றோர்க்கு.—எ - று.

பனுவலன்னநிணமென இயையும். நிலங்கவர்பென்பது, கவாவெனத் திரிக்கப்பட்டது; எமதுநிலத்தைக் கைக்கொண்டெனினுமையும். தாளாற்றலாற் செய்தபொருளில் நல்லனவெல்லாம் பரிசிலர்க்குவழங்கி எஞ்சியது உண்டலான், அழிதின்றார்க்கென்றார். காண்குவந்தென்பன - ஒருசொன்னீர்மைப்பட்டு உண்குமென்பதற்கு முடிபாய்நின்றன. உண்குமென்பது,

துப்பாகிய ஒருவரும் மலையினை வடமவண்ணத்தன் பேரிசாத்தனென்றும்புரதிபேதமுண்டு.

சுற்றத்தை உளப்படுத்தநின்றமையின், பன்மையொருமை வன்மையையாய்
பிறந்தது. மன் - கழிவின் கண் வந்தது.

பெரும, சேஎய், வென்றோனும், வெல்லியோனிவனென நிற்குமும்;
தோற்றோனும், தொலைஇயோனிவனென நிற்குமும்; அதனாள், நிற்பெற்றி
சினோர்க்கு ஒருநீயாயினையாதலால், நின்மகிழிருக்கைக்கண்ணே உண்கும்
காணருவந்திசின்; பகடு அழிதின்றருங்கு நீ உண்ணுநறவு எல்ல அமிழ்தாக
வென மாறிக்கூட்டுக.

‘நெருப்புச சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை’ என்பதற்கு
எரியாது பூத்துக்கிடக்கின்ற தழற்போலும் நிணந்தயங்குகொழுங்குறையெ
னினுமமையும். பருஉக்கண்மண்டையென்பதற்குக்கள்ளோடைய உடலிடம்
பரிய மண்டையெனினு மமையும்.

கு - பு. பெண்டாட்டி - பெண்மையையுடையாள்; ‘ஒருபெண்டாட்டி
தமொடுகலாய்த்து’ என்பது அறைய நூகபடொருநூரை. சுகிர்த்த - வடி
த்த. தணிந்த - காரியப்பொருட்டு. சுடி - தசை. கண் - இடம். பகடு
ஆண்எருமை; எருதுமாம். அழி - வைக்கோல். தாள் - முயற்சி. சேய்
முருகக்கடவுள்; இவர் மலையையுடையாராதலை “சேயோன்மேயமைவரையுல
கழும்” என்பதனுணர்க. சோழற்குத்துப்பாகிய - சோழனுக்குவலியாகிய.

திணை விளக்கம்.

[இந்தப்பகுதியில் வந்துள்ள திணைகளின் விளக்கம்.]

காஞ்சித்திணை :—அஃதாவது பகையரசன பீபார்க்குவந்துவிட, ஓரசன் காஞ்சிப்புவைச் சூழத் தன்னிடத்தைப் பாதுகாத்தல்; “வெஞ்சின வேந்தன் வீழ்நர வேந்தன், காஞ்சி சூழக் கடிமனை கருதின்று.”—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்படலம், க. இத்திணையமைந்த பாட்டுக்களின் எண்கள் - ௧௦௧, ௧௧௦, ௧௧௧.

பாடாண்டிணை :—அஃதாவது ஒருவனுடைய கீர்த்தியும் வலியும் கொடையும் அளியும் ஆகிய இவற்றைத் தெரித்துசொல்லுதல்; “ஒளியு மாற்றலு மீமாம்பா வீலைகய, மளியு மென்றிவை யாய்த்துரைத் தன்று.”—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பாடாண்டிணைப்படலம், க. இத்திணையமைந்த பாட்டுக்களின் எண்கள் - ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪, ௧௦௫, ௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪.

பொதுவாய்ந்திணை :—வெட்சித்திணைமுதலிய புறத்திணைகட்டுகல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும் அவற்றிற்குஞ்சொழிந்தனவுமாகிய செய்திகளைக் கூறுவது. இத்திணையமைந்த செய்யுட்களின் எண்கள் - ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦, ௧௨௧.

வாகைத்திணை :—அஃதாவது வாகைப்புவைத் தலையிலேசூழப் பகைவரைக்கொன்று ஆரவாரித்தல்; “இலபுனை வாகை சூழ யிகன்மலைத், தலை கடற்றினை யரசட் டார்த்தன்று.”—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம், க. இத்திணையமைந்த செய்யுட்களின் எண்கள் - ௧௦௪, ௧௨௫.

துறை விளக்கம்.

[இந்தப்பகுதியில் வந்துள்ள துறைகளின் விளக்கம்.]

அரசவாகை :—அஃதாவது அரசனது இயல்பைக்கூறுதல்; ‘பகலன்ன வாய்மொழி, யிகல்வேந்த னியல்புரைத்தன்று’.—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம், ௩. புறநானூற்று ௪௩ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் பொறுத்தற்கரிய பிழையைப் பொறுத்த குணவென்றியான் அரசவாகையாயிற்று’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர் இந்நூல் உரையாசிரியர். ௧௦௪, ௧௨௫.

இயன்மொழி :—அஃதாவது தலைவனெதிர்சென்றேறி அவன்செய்தியையும் அவன்குலத்தோர் செய்தியையும் அவன்மேலேயேற்றிப் புகழ்த் லென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதனைத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலில் ௩௫ - ம் சூத்திரவுரையிற்காண்க; இஃது இயன்மொழிவாழ்த்தென்றுங் கூறப்படும். புறநானூற்றில் ௧௪ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் ‘தம்கையின் மெஞ்மையது இயல்புங் கூறுவார் அரசன்கையின் வலிய இயல்புங் கூறினமை

யான் இஃது இயன்மொழியாயிற்று' எனவும், ௧௫ - ம் செய்யுள் விசேடவுரையில் 'இவை எப்பொழுதுஞ் செய்தல் இயல்பெனக்கூறினமையின் இஃது இயன்மொழியாயிற்று' எனவும், ௪௬ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் 'அவனது இயல்பைப் புகழ்த்தமையான் இயன்மொழியுமாயிற்று' எனவும், ௧௭௩ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் 'பண்ணனது இயல்பு கூறி வாழ்த்தியவாறு' எனவும் எழுதிப்போந்தார் இந்நூலுரையாசிரியர். ௧௦௨, ௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪,

கையறுநிலை:—அஃதாவது அரசனிறப்ப அவனைச் சேர்த்தோர் அவ் விறந்துபாட்டைச்சொல்லி ஒழுக்கத்தனர்தல்; 'செய்கழன் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்த்தோர், கையறு வுரைத்துக் கைசேர்த்தன்று.'—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிறப்பிற்பொதுவியல், ௧௪. புறநானூற்று ௨௪௩ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் 'இளமைகழிந்து இரங்கிக்கூறுதலான் இதுவும் கையறுநிலையாயிற்று' என்று எழுதினர் இந்நூலுரையாசிரியர். ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦.

பரிசில்கடாநிலை:—அஃதாவது 'பரிசிலரை நீக்குதலமையானது கெடிது கொண்டொழுக்கிய தலை ணுக்குப் பரிசில் வேட்டோன் தன் கடும்பினது இடும்பைமுதலியன கூறித் தான் குறித்த பொருண்மையினைச் செலுத்திக் கடாவின நிலை' என்பர் நீதிசார்க்கினியர். புறநானூற்று ௧௧ - ம் செய்யுளின் விசேடவுரையில் 'பாடினி இழைபெற்றான், பாணன் பூப்பெற்றான், யான் அதுபெறுகின்றிலேனெனப் பரிசில்கடாநிலையாயிற்று' என்ற எழுதியிருக்கின்றனர் இந்நூலுரையாசிரியர். ௧௦௧.

பொருண்மொழிக்காஞ்சி:—அஃதாவது முனிவர் தெளிந்தபொருளைச் சொல்லுதல்; 'எரிந்தி லங்குஞ் சடைமுடி முனிவர், புரிந்து கண்ட பொருண்மொழித் தன்று.'—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, காஞ்சிப்பொதுவியல், ௩. ௧௨௧.

மகண்மறுத்தல்:—அஃதாவது ஒருவீரன் மணங்கோடற்குத் தம்மகளை வேண்டச் சிற்றாண்களிலுள்ளோர் மறுத்துச்சொல்லுதல்; 'விம்முாணன் மகண்வேண்ட, வம்மதிலோர் மறுத்துரைத்தன்று.'—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நொச்சிப்படலம், ௬. இத்துறையை மற்றென்பர் பாட்டியலுடையார்; அதனைக் கலம்பகத்திற்காண்க. ௧௦௬, ௧௧௦, ௧௧௧.

விறலியாற்றுப்படை:—அஃதாவது அரசனுடைய கீர்த்தியைப் பாடும் பாடினியை வழிப்படுத்தல்; 'திறல்வேந்தன் புகழ்பாடும், விறலியையாற்றுப் படுத்தன்று.'—புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பாடாண்படலம், ௩௧. ௧௦௩, ௧௦௫.

பிரயோகவிளக்கம்.

அடி - அடியார்க்கு நல்லாருரை	சொல் - சொல்லதிகாரம்
இலக்கணவி - இலக்கணவிளக்	தொல் - தொல்காப்பியம்
கவுரை	நச் - நச்சினூக்கினியருரை
எழுத் - எழுத்ததிகாரம்	நன் - நன்னூல்
சங் - சங்கரநமச்சிவாயருரை	பக் - பக்கம்
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்	பொரு - பொருளதிகாரம்
சூ - சூத்திரம்	

முநாணற்
நச்செய்யு
ளெண்.

செய்யுள்.

அமைந்ததிடம்.

- க0கு. “சேயிழை பெறுவை செவினே” தொல் பொரு. சூ. கக - நச
- க0௭. “பாரிபாரி.....புரப்பதுவே” இலக்கணவி சூ. சுசடு. தொல் பொரு. சூ. கூ0 - நச்; “பாரிபாரி புலவர்” சூ. கூ0க.
- க0க. “அளிதோதானே.....யும்மே” தொல் பொரு. சூ. சு௭ - நச. “சிறியில வெதிரி நெனவினே யும்மே” நன். சூ. கடுடு - சங.
- ககந. “நீர்வார் கண்ணேந தொழுதுநிற் பழிசசி” இலக்கணவி. சூ. உடு0. நன். சூ. கூடுக - சங.
- கக௭. “தீநீர்ப்பெருநமுழுநெறி” சிலப். பக ச௭ - வரி, க௭ - அடி.
- கக௭. “மைம்மீன்புகையினும்யோடினும்” சிலப். பக். உச0 - வரி, உச - அடி. “கோஞல் செம்மையிற் சான்றோர் பங்கி” தொல் சொல். சூ. சு௭ - நச
- கஉக. “ஒருதிசையொருமாட்டே” தொல். பொரு. சூ. கக - நச. புறத்திரட்டு.
- கஉச. “நாளன்று.....மொழியினும்” இலக்கணவி. சூ. கக; “நாளன்றுபோகி” சூ. உச௭. தொல். எழுத். சூ. உ௩௭ - நச்; சொல். சூ. உ௩0. “நாளன்று.....பாடியோரே” நன். சூ. க௭௩ - சங; ‘நாளன்று.....கொன” சூ. கூடுடு.
- கஉடு. “நெருப்புச் சின்னத்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை” தொல் பொரு. சூ. உடு௮ - நச் “உருத கோண்பக டழிதிந் றுங்கு” சூ. உகடு.

